

4. Oprava

Ubikacemi se nesl vzduch ztěžklý alkoholovými výpary, smradem chemikálií odpařených póry pokožek a prosycený kouřem marihuany.

„Doprdele, v hajzlu je brouk a líže prdel!“ probudil Kapitána Pongův řev.

Se slovy „je čas jít srát“ se Blázen zvedl z postele a noční stolek využil k ubalení ranního jointa. Hodil na sebe šaty a vyšel na chodbu.

Dveře do ubikací byly otevřené a zmátořené postavy jasně naznačovaly, že včera proběhl fakt hustej mejdan. Karlos na nočním stolku rýsoval první lajnu k snídani, Urgha se zrovna oblékala do svého sexy oblečku, Jack ležel v posteli a popíjel pivo.

„Šéfe! V hajzlu je brouk!“ skočil před Blázna Pong.

„Doprdele Pongu, já vím, neřvi tak. Máš čistou prdel? Máš, tak nepičuj,“ odbyl ho Blázen.

„Šéfe, prdel mám čistou, ale příště si vezmu kus toho hadru, kterým je omotaný ten mrtvej debil.“

„Jak chceš,“ znova ho odbyl Blázen a zalezl do místnosti se záchodovým broukem.

V klidu ulevil svým střevům. Není nic lepšího, než si zahulit během vysrání. To bylo jedno ze základních životních pravidel Kapitána Blázna. Po vykonání tělesné potřeby si dal sprchu, pročesal vlasy a zkontroloval ksicht, jestli se mu neudělali jebáky. Vyklidněný vyšel zpět na chodbu, kde už nikdo nebyl, tak zamířil do jídelny.

Kokot zrovna utíral stůl.

„Můj vůdce, vše je uklizeno, úplně jako nové. Když dovolíte, půjdu připravit jídlo pro Mozečka.“

„Kde vůbec je?“

„Bude radši spát prvních pár nocí se mnou. Má z vás po včerejšku trošku strach, tak jsme došli ke společnému závěru, že bude pro všechny lepší, když budeme zase chvíli žít společně.“

„No, ale kde je?“

„V kuchyni, můj vůdce, čeká u syntetizéru na svoji denní porci umělého mozku.“

„Dobře, půjdu se s tebou podívat, co je tady k jídlu,“ řekl Blázen a vydal se směrem ke kuchyni.

U stolu v kuchyni seděl Pong a drtil perníkový krystal.

„Šéfe, ten posranej brouk v hajzlu mě bude pronásledovat ještě pěkně dlouho v mejch zkurvenejch snech. A ten mrtvej debil na mě čumí.“

„Čeká na jídlo,“ řekl Kokot, přešel k syntetizéru a stiskl tlačítko ovládání. Něco uvnitř zahučelo a na tácku se objevil kus známého želé. Mozeček se na něj vrhl a začal pokrm žvýkat svými bezzubými čelistmi. Kapitán Blázen měl pocit, že si labužnický mlaská, pokud tedy může mumifikovaný sušený jazyk mlaskat.

Do místnosti vešla Urgha a držela v ruce konzervy.

„Kapitáne, skočila jsem do ponorky pro nějaký normální jídlo, udělám snídani,“ řekla s nadšením v hlase a v jedné ruce mávala pánvičkou.

„Urgho, to ti budu velice vděčen, snídani sněž sám, o oběd se rozděl s přítelem a večeri dej nepříteli.“

„Cože kapitáne?“

„Urgho, to je takový starý pozemský přísloví. Snídaně je základ dne,“ vesele pronesl Blázen, posadil se a začal motat dalšího jointa.

„Kapitáne, v konzervách jsou nějaký bobule v omáčce,“ ozvala se Urgha od plotny.

„Urgho, to sou fazole. Luštěniny. V tomatový omáčce. Vzala si k tomu kus slaniny? Myslím, že ještě kousek máme.“

„Myslíš ten visící špalek slanýho masa?“

„Jo,“ odpověděl Blázen.

„Můj vůdce, jestli máte chuť na kousek sušeného masa, můžu vám vyhovět,“ řekl Kokot.

Blázen se na něj podíval, chvíli mlčel, pak se podíval na Mozečka, který dožmoulal poslední kousek želé, znova se podíval Kokota a ještě jednou na Mozečka.

„Můj vůdce, nemyslím, že bych vám odřízl kousek Mozečka, ale v jedné skříni jsem kdysi viděl vakuované sušené maso. I když pravda, nejsem si jist, jestli ještě bude po těch letech k jídlu,“ lehce se smál Kokot a šel ke skříni.

Otevřel dvířka, vytáhl nějaký obal a podal Bláznovi, který jej pečlivě prohlédl a pak otevřel. Vyvalil se jemný prášek, Blázen nad stolem otočil balení a vyklepal hromádku prachu.

„Můžeme ho vyšňupat,“ zasmál se.

„Kapitáne, tak si dáme fazole samotný nebo mám skočit pro ten kus slaniny do ponorky?“

„Vyser se na to, sníme fazole a doladíme dnešní plán,“ řekl Blázen a usadil se ke stolu. Urgha přinesla talíře a naložila přítomným fazole.

„Kde je vůbec Frank?“ zeptal se Blázen.

„Šéfe, včera odešel do velínu, že se podívá na vysílačku,“ řekl Pong.

Vešel Karlos a mlčky se posadil ke stolu. Urgha mu nandala fazolí.

„Franku, slyšíš mě?“ vyzkoušel Blázen komunikátor. Chvíli bylo ticho a pak se ozval Frankův koktavý hlas.

„Kakapitáne, coco sese děděje?“

„Franku, kde seš?“

„Vvevevelínu, Kakapitáne,“ odpověděl Frank.

„Jak to vypadá s vysílačkou?“

„Kakapitáne, dodobře, aale aaz bubudeme mimít papár sosoučástek. Sesepišu vavám seseznam,“ vymektal Frank.

„Dobře Franku, pokračuj v práci.“

„Rorozkaz, Kakapitáne,“ odpověděl Frank a vypnul komunikátor.

„Vážení, vyjasníme si naše následující úkoly. Na vysílačce pracuje Frank, to ste asi pochopili. Karlosi, Pongu a Urgho. Půjdete za ním a pokusíte se seznámit s počítačem a vůbec ovládním celý základny. Bude se asi potřeba něco dozvědět. Já, Jack a tady Kokot zkusíme dostat na moře miniponorku ze skladiště, pořádně si prohlédneme rakev a zjistíme rozsah škod. Musíme tu naši plechovku dostat do provozuschopného stavu, protože jak to tak vypadá, budeme muset na hladinu pro nějaký náhradní díly,“ pronesl Blázen sedícím.

„Můj vůdce, pokud nepůjde o velký náhradní díly, tak můžeme vyjet malou lodí, v tom problém nebude. Prohlížel sem včera v noci záznamy ze sondy a řekl bych, že máte ohnutou pravou hřidel.“

„Jo, to máme, plecháči,“ řekl Jack.

„Kokote, vyndat se nám ji nepodaří, na to nás je málo a nemáme jeřáb,“ řekl Karlos.

„Myslím, že ji vyndávat ani nebudeme muset. To vaše primitivní plavidlo je, jak bych to tak slušně pověděl, zhotoveno z velmi jednoduchých sloučenin železa, takže nebude problém tuto škodu opravit. Nezapomeňte, kde jste. Ve skladu mám několik nástrojů pro opravy, které znáte ze sci-fi filmů,“ zasmál se Kokot svým způsobem jako debil.

„Pravda, můj umělý příteli, až se celej svět dozví, že žijeme a kde hlavně zrovna žijeme, budou to tady chtít všichni obsadit a získat pro sebe.“

„Můj vůdce, nemusíte se ničeho bát, silové pole okolo celé základny zabránilo mnoha škodám způsobených přírodními vlivy. Zemětřesení, sesuvy, útoky vražedných kosatek.“

„Útoky čeho?“ podivil se Pong.

„Vražedných kosatek,“ odpověděl s ledovým klidem Kokot.

„Jak vražedných kosatek? Vždyť kosatky vymřeli před pár stoletími,“ divil se Blázen.

„Kosatky věděly, že tu jsem. Byli to velmi inteligentní tvorové. Spolu s delfíny tvořili elitu, jenže pak přišlo znečišťování moří chemikáliemi, válka s Hungy a kolaps vodního života. Mysleli si, že je můžu zachránit a pokoušeli dostat skrz žulovou skálu hory. Ty svině normálně posbíraly snad všechny atomovky, který kdy dopadly do moře a nevybuchly, dotlačily je sem a odpálily mi je před prahem mého dočasného domova,“ řekl klidně Kokot.

„Kecáš vole,“ udiveně řekl Karlos.

„Nelžu. Já nikdy nelžu, mí árijští bratři,“ odvětil Kokot.

„Fajn, vážení, ukončíme tuhle zbytečnou debatu, úkoly známe, Kokot, Jack se mnou. Mozečka vezmeme sebou a uvážeme někde ve skladu, aby se nám nepletl pod nohama. Rozchod zmrdi,“ ukončil rozhovor Blázen, odložil do provizorního popelníku vajgl a začal zase motat jointa.

„Co s doktorem?“ ozvala se Urgha.

„No co s ním? Nepotřebujeme ho, takže bych ho nechal snít,“ řekl Kapitán.

„Nebude mít hlad?“ starostlivě poznamenala ještě jednou Urgha.

„Jestli se někdy probere hladem, sním svoje boty,“ zasmál se Kapitán, vyšel dveřmi a vydal se ke skladišti, kde na něj čekala práce. Kokot s Jackem šli hned za ním a nechali zbytek posádky svým úkolům.

Kapitán Blázen stál u mimozemský ponorky.

„Vidím, že už jste objevili antigravitační plošinu. To je vynález, co?“ zasmál se tím svým robotím způsobem Kokot.

„Vodtlačíme teda tu svini k vodě, ne?“ zeptal se Jack, dopil zbytek láhve alkoholu od snídaně a odložil stranou na zem.

„Kokote, zapni stroj a tlačíme,“ přikázal Blázen a čekal, až Kokot zapne generátor antigravitace.

„Můj vůdce, zapínám. Jacku, ty jdi k vůdci, budete tlačit a já vpředu hlídat směr.“

Ozvalo se slabé hučení generátoru a plošina s lodí se lehce nadzvedla několik centimetrů nad úroveň podlahy.

„Můj vůdce, tlačit,“ ozval se zředu Kokot. Blázen s Jackem se opřeli o loď a zatlačili stejně, jako když se startuje auto s nefunkční baterií. Plošina s lodí udělala prudký skok, srazila Kokota a Blázen s Jackem spadli drčkami na zem.

Robot se sbíral ze země a něco si mumlal pod svůj slizký knírek.

„Pardon, pardon, asi sem příliš zatlačil,“ omlouval se Jack.

„Můj vůdce, kamaráde Jacku, citlivě, citlivě tlačit. Tohle není auto,“ se zvláštním tónem v hlasu odvětil Kokot, přešel k plošině, která se přestala houpat a natočil čumák ponorky směrem k skladištním dveřím a molu.

„Tlačíme, kamarádi,“ zavelel Kokot.

Blázen lehce ukazovákem zatlačil na loď a ta se i s antigravitační plošinou dala pomalu do pohybu.

„Vidíte, že to jde,“ ozval se spokojený hlas Kokotův, „ještě jednou, dvakrát se do opřete do práce a budeme na molu.“

Blázen s Jackem lehce tlačili prsty do lodi a pomalu ji přesouvali. Prošli vraty a zastavili na molu u vody.

„Co teď, plecháči?“ zeptal se Jack a upil z placatky.

„Kapitáne, ranní ptáče bez alkoholu neskáče,“ zasmál se.

„Divejte se,“ odpověděl Kokot, šel k zadní části lodi a jemně ji postrčil nad hladinu vody. Vytáhl z kapsy dálkový ovladač a otočným regulátorem přidal v přední části vozíku trošku gravitace, ten se lehce naklonil a ponorka začala pomalu sjíždět ku hladině vody.

Za chvíli dopadla na hladinu, voda vystříkla až na trojici diváků na molu a pak se vyrovnala.

„Jak se na ní dostanem? Má boční vchod, pokud se dobře pamatuji,“ zeptal se Blázen.

„Můj vůdce, támhle je opřený teleskopický nástupní můstek a co se týče vchodu, všimni si, prosím, že má i horní vstup. Dokonce i spodní s vyrovnávací komorou, kdyby byla potřeba jít ven. Bez obav,“ upokojil Kokot Blázna a šel pro můstek.

Můstek byl umístěn a mohli tedy přejít na palubu. Nejdřív šel Kokot, aby otevřel poklop a za ním se vydal Blázen s Jackem. Sestoupili po žebříku, Kokot uzavřel vchod a šel se usadit do křesla v řídicí kabině. Vedle něj se posadil Blázen a Jack si sedl na lavici v přepravním prostoru.

„Můj vůdce, k ponoru připraven!“ ohlásil Kokot a čekal na povolení ponořit se.

„Kokote, povolení k ponoru uděleno. Teď,“ zasmál se Blázen a mávl rukou jako jeden kapitán kosmické lodi Federace.

Miniaturní mimozemská ponorka se lehce a tiše začala nořit. Přes čelní sklo přetékal vlny mořské vody.

„Ty, Kokote, jak si hovořil o těch vražedných kosatkách, napadá mě otázka. Viděl si někdy potom ještě nějaký život ve vodě?“ zeptal se Blázen.

„Můj vůdce, sem tam nějaká ryba, hlavonožci a občas medúzy. Ale nic výrazného a navíc si nejsem jist, zda-li budou mořské plody poživatelné. Přeci jen je všude okolo ještě pořád dost radiace, i když za ty roky mořský proudy dost prachu a kamení odnesly pryč,“ vysvětlil Kokot.

„Hm, tak budeme o konzervách. Už budeme u naší plechovky?“

„Už se blížíme, rozsvítím světla a zapnu nahrávání,“ pověděl Kokot.

Jasně světlo ozářilo prostor před nimi a odhalilo krásu ocelového doutníku.

„Ty vole, to je vobraz, na to se musím napít,“ řekl Jack, který se mezitím přesunul za sedící muže a koukal jim přes ramena.

„Můj vůdce, objedeme mršku kolem dokola a podíváme v jakém je stavu.“

„Dělej jak uznáš za vhodné,“ řekl Blázen a připravoval marihuanu ke kouření.

„Můj vůdce, tady bys asi neměl,“ pokusil se ho zarazit Kokot.

„Proč bych nemohl?“

„Bude tady zahuleno, můj vůdce.“

„To nějak vadí? Klimatizace nezvládne trošku kouře?“

„Zvládne, ale co s bordelem? Není tu popelník,“ pokusil se Kokot zastavit trapnou situaci, protože si uvědomil, že do hulení nemá Kapitánovi kecat.

„Popelník mám přenosný, uzavíratelný, nic se z něj nevysype,“ zasmál se Blázen a vytáhl z kapsy malý popelníček s víčkem.

Kokot si zhluboka oddechl a uzavřel rozhovor.

„Můj vůdce, já tady mám stejně kyblík, kdyby se mi chtělo zvracet.“

„Podívejte,“ ozval se najednou Jack, přes ramena sedících natáhl ruku a ukazoval směrem k trupu ponorky. Dostali se k zadní pravé části a před nimi se ukázalo rozsáhlé poškození pravých kormidel a zohýbané lopatky lodního šroubu.

„Pěkně s tím křápem Karlos štrejchnul,“ vypadlo z Blázna.

„Můj vůdce, objedeme ještě levou část trupu ať máme kompletní záznam a přehled o stavu. Sem se vrátíme později,“ řekl Kokot a pokračoval v cestě kolem ponorky.

Levobok byl bez poškození, stejně tak přední část ponorky. Vrátili se k poškozené části a přemýšleli co se škodami.

„Kapitáne, křídla kormidel budeme muset dostat na molo. Myslím, že půjdou sundat, když vylezeme ven. Náradí mám. Ty, plecháči, může ten lítající patent pod hladinu vody?“

„Nemá problém, Jacku,“ řekl Kokot, vytáhl dálkový ovladač a přivolal plošinu, kterou zaparkoval pod lodním šroubem.

„Fajn, pěkná ukázka, plecháči. Lodní šroub půjde taky sundat, ale nevím co s hřídelí. Je ohnutá a zaseklá ve svý rouře. Tu nevymlátíme kladivama. Můžu rozebrat převody, ale vlastní tyč ke šroubu nevím jak vyndám. Potřebovali bysme dostat ten křáp do suchýho doku, kde bychom ji zkusili vytáhnout. Ale kde tady vezmeme suchej dok a čím bych ji vytáhl fakt netuším,“ dumal Jack.

„Suchým dokem myslíte, vypustit vodu z okolí vaší ponorky?“ zeptal se blbě Kokot.

„Jo, položit ji na podstavec a vypustit vodu,“ odpověděl Jack.

„Myslím, že to nebude problém. Antigravitačních plošin máme víc, nosnost mají výbornou, okolo lodi vytvořím silové pole a vodu odčerpáme jednoduše čerpadlem. Čerpadlo asi znáte, že?“ řekl Kokot.

„Jo, debile, čerpadlo známe a máme.“ odsekl Jack.

„Fajn pánové, plán máme,“ vstoupil do rozhovoru Blázen kouřící spokojeně jointa.

„S marihuanou jde všechno líp,“ zasmál se.

„Můj vůdce, vyplujeme na hladinu a já zajdu do skladu pro další plošiny a generátory silového pole. Myslím, že i jedno zahradní čerpadélko jsem někde v nějaké krabici viděl. Dokuřte v klidu veliteli a Jack si může dát pár doušků svého oblíbeného moku,“ prohlásil Kokot a zamířil s jejich plavidlem k hladině.

Urgha, Pong a Karlos mířili do velitelské centrály základny. Když vstoupili dovnitř, našli Franka zalezlého pod pultem, nohy mu čouhaly ven a bylo slyšet jeho koktavé dýchání. Pong k němu potichu přišel, chytl ho za nohy a zařval jak medvěd raněný mrtvicí. Frank sebou prudce škubl, byl slyšet úder hlavy o jakýsi kov a řev.

„Hohohovado, kkteterý hohohovado. Kukukurva hohohovado!“ řval Frank a soukal se ven.

„Popopongu, tyty hohohovado,“ rozlíceně řval směrem k Pongovi.

„Klid, to byla sranda,“ řekl Pong.

„Hohohovno, hohohovado. Vždyť sesem sese ppraštil, hohohovado.“

„Dýchej, Franku,“ smál sem Pong.

„Hohohovno, dydýchej. Dododýchej, hohohovne.“

Frank se pomalu uklidnil a pověděl jim něco ve smyslu, že sice bude potřebovat pár součástek, ale podaří se mu vysílačku nakonec opravit.

„Kapitán s Jackem a Kokotem jsou u ponorky a zjišťují rozsah škod, Franku. My ti sem jdeme pomoci,“ řekla Urgha.

„Toto sste zazatim popomoc kk hohohovnu, hohohovada.“

„Se nečerti, buď rád, že to nebyl Mozeček,“ zasmál se Karlos.

Frank s brčením zalezl zpět pod pult s ovládním vysílačky a pokračoval ve své práci. Karlos a Urgha se posadili do pohodlných křesel a začali zkoumat panely před sebou.

„Já tady budu zbytečnej, jdu pro svoji konzoli virtuální reality a něco tady zapařím, stejně vám nejsem v ničem nápomocnej,“ řekl Pong.

„Fajn, kdybychom našli ovládní zbraňových systémů, určitě tě přizveme,“ zasmála se Urgha a přitáhla židli k panelům. Karlos udělal to samý, připravil svých pár oblíbených lajn kokainu, postavil vedle nich láhev absinthu a začal hledat hlavní vypínač.

„Ty, Urgho, musíme nejdřív najít nějakej hlavní zapínač, Tohle místo vypadá jako hlavní řídicí centrum a předpokládám, že odsud budeme mít celou základnu pod kontrolou a dohledem,“ uvažoval nahlas Karlos a bylo na něm vidět, že počítač v jeho hlavě se rozbíhá na plné obrátky.

Najednou se rozsvítily obrazovky, na panelu rozblikaly kontrolky a na jednom z monitorů se objevil rychle postupující výpis známých symbolů. Karlos na ně kouká, pak se podívá na Urghu, která měla ruku nad velkým červeným tlačítkem s nápisem „*Hlavní vypínač*“. Samozřejmě v cizích symbolech, ale Oogle překladač se nějak napojil na optický nerv a překládal i psaný text.

„Urgho, myslím, že jsi to našla,“ zasmál se Karlos a dodal „umíme to číst, co?“

„Nabíhá jádro dohledovýho a ovládacího systému. Jsem zvědavá, jestli bude ještě funkční. Myslím, že celý ty roky to tady jelo na automatiku a Kokot dostával informace přímo do svého drátového mozku,“ přemýšlela nahlas Urgha.

„To je holka možný. Sem si všimnul, že Pong po tobě pěkně jede, prasák starej nadrženej.“

„Všimla sem si, má takovou jiskru v oku, ale ještě si ho asi budu chvíli vychutnávat. Chci ho vidět nejdřív v akci. U nás doma jsou ženy náročné,“ loupla svým rudým okem po Karlosovi.

Monitory naskočily a panely rozsvítily. Zvědavé oči sedící dvojice sjížděly obraz na displejích.

„To je hustý, kam se hrabe počítač na ponorce,“ mumlal Karlos a jeho prsty jezdily po panelech.

„Asi sem, Urgho, našel archiv.“

„Tak ho otevři, ne?“

Karlos zvolil jednu z voleb a na obrazovce se před nimi objevil kalendář. Najel na poslední záznam a odklikl.

Obrazovka blikla a objevila se humanoidní šedivá hlava bez uší, s velkýma tmavýma očima, malým nosem, výrazně větší mozkovnou s řídkým vlasovým porostem sčesaného do přehazovačky.

„Ty vole, Urgho, vidíš toho krasavce!“ rozesmál se Karlos.

Hlava se sklonila, bylo slyšet úder do klávesnice, pak se zase zvedla a promluvila.

„Poslední záznam velitele Dyka vědecké základny PX-3 při Univerzitě všech studií. Před dvěma dny přišel z hospodářského oddělení ředitelství Univerzity příkaz, že základna bude uzavřena a za půl roku kompletně vyklizena. Oficiálně jsme byli zrušeni z ekonomických důvodů, protože náklady vynaložené na údržbu základny převyšovaly vědecký informace získané z povrchu planety. Nový vedení přišlo s transformací a rozhodlo zavřít část vědeckých detašovaných pracovišť, protože se ekonomicky nevyplácejí. Já nevím, podle mě to je nějaká blbost, vždyť posledních tři sta let to tady využívalo vedení k rekreačním účelům. Lov domorodců, sběr rostlin, živočichů, pokusy s genetickými manipulacemi, těžba surovin. Tahle třetí planeta u zapadlé hvězdy v zapomenutém koutě vesmíru byla fakt příhodná pro klidné dovolené a oddychová vědecká pozorování. Jezdili sem všichni rádi. Buď to se někdo nahoře posral a nebo nastala blbá účetní chyba. Vždyť nahoře na povrchu je pár soukromých rekreačních středisek, kde se boháči mohli realizovat ve svých snech, mnohdy pěkně úchylných. Jako třeba ten se zotročením domorodců u Nilu a přinucení je stavět kamenný pyramidy. Si nikdo nedokáže představit, uprostřed ničeho, všude samej písek okolo, tisíce zotročených domorodců tahá velký kamení, jen aby si pár úchyláků ukojilo své úchylný sny.“

Urgha se podívala na Karlose, Karlos zase na Urghu.

„Slyšel si to taky? To se mi snad zdá,“ řekla.

„Urgho, co se ti zdá? Vždyť tví předci lítali vesmírem v dobách, kdy my sme tady úchylákům stavěli úchylný stavby,“ zakroutil hlavou Karlos.

„Já sem myslela, že Hungové byli první, kdo objevili tuhle zapadlou planetu. Nechápu, proč nebyla na mapách, když už očividně před pár tisíci let se o týhle díře vědělo.“

„Holka, třeba časem odpověď na tvoji otázku najdeme, ale teď si doposlechneme toho šišatýho šaška do konce,“ řekl Karlos a znovu pustil přehrávání. Velitel Dyk pokračoval.

„Navíc přišel aktualizovaněj seznam věcí, který by tady měli bejt a seznam posádky k potvrzení. Nevím jak se to stalo, ale náš milej Kokot skončil mezi vybavením. Ten robot už má pár let inventární číslo a vypadá to, že jim vypadl ze seznamu zaměstnanců. Jestli někdo přehlíd, že je normální běžnej zaměstnanec, nevím a problém je, že nemáme čas se spojit s ředitelstvím. Odpověď bych dostal stejně nejdřív za čtyři dny, jenže to už tady nebudeme a navíc mám sebou odvýst vysílačku a náhradní díly k

ní. Vůbec netuším jak to tomu chudákovi Kokotovi vysvětlím. Je z něj oficiálně nářadí. Navíc tady má profesor Masox nějaký uskladněný vědecký preparáty, který tu musíme půl roku nechat.

Zítra až budu poslední odcházet, přepnu na automatiku, vypnu terminály, protože Kokot je těch pár měsíců, než přiletíme zpět, potřebovat nebude, protože jeho mozek připojím bezdrátově přímo k počítači. Na závěr zapečetím základnu, kterou otevře příslušná pověřená osoba.“

Dyk prohrábl přehazovačku, vysmrkal se a opět se sklonil. Po chvíli opět zvedl hlavu, zakončil zprávu. „Je to na hovno, nerad opouštím tohle místo. Mám rozestavěnej ostrov s mírumilovnými oddanými poddanými, říkám mu Atlantis a nevím, co si můj harém beze mě počne. Kapitán Dyk konec.“

Obrazovka potemněla.

„Urgho, vypadá to, že ten plechovej Kokot včera tak úplně nelhal, co?“

„Taky mám ten pocit, co tam máš dál?“

„Kamerovej systém.“

Frank se pod pultem pohnul, cosi zahučel a odhodil nějaký dráty a krabičky.

„Kukurva, kkrámy,“ ozval se zpod pultu hlas.

„Je to nervní magor, zapínám.“

Pole monitorů se rozzářilo a Karlos zkoumal výstupy.

„Pokud to chápu dobře, celá základna je pod kamerovým dohledem. Vidím na monitorech snad všechno, ale chybí mi hajzl a sprcháč.“

Karlos projížděl nabídky a pak zvolal.

„Heuréka! Mám to. Kamera je i na hajzlu!“

„Můžeš ji nějak odpojit?“ zeptala se Urgha.

„Bojíš se, že se bude někdo dívat? Třeba ta chodící mrtvola?“ zasmál se Karlos.

„Kde vůbec je? Nebloudí nám někde po chodbách?“ zeptala se Urgha.

„Netuším, podíváme se.“

Chvíli přepínal obraz, na monitorech postupně problikly veškeré kamery základny a nakonec ho našel.

„Hele, tady je,“ ukázal prstem na monitor.

Mozeček byl na obojku uvázan ve skladišti a snažil se odejít. Obojek ho však vždycky vrátil zpět. Směšný pohled na zombie snažící se utéct.

„Podívej, Pong se vrací,“ řekla Urgha a hlavou cukla směrem k jedné obrazovce, na které byl vidět Pong, kterak se řítí s krabicí v ruce po molu směrem do základny. V tu samou chvíli se vynořila miniponorka, přirazila k molu, otevřel se poklop a vylezl Kokot.

Robot se rozhlédl, vyskočil na molo a vydal směrem ke skladišti. Karlos pozoroval na kamerách, jak Kokot došel k Mozečkovi, pohladil ho po hlavě a pokračoval dál do hlubin skladiště. Došel k jedné z polic a vytáhl z ní několik prken, ne nepodobných surfařským a u jednoho zmáčkl postranní tlačítko. Prkno se vyrovnalo do vodorovné polohy a vznášelo se několik centimetrů nad podlahou. Kokot na něj položil zbylá prkna a začal je tlačit směrem, kterým přišel.

Karlos s Urghou ho sledovali na obrazovkách plochých monitorů.

„Tady je asi zajímavější hraček,“ povídá Karlos.

„To je,“ krátce odpověděla.

„Po čem se podíváme dál? Zkusil bych najít plány týchle jeskyně a manuály k příslušenství,“ pokračoval Karlos a upil zeleného jedu.

„To není až tak blběj nápad,“ souhlasila Urgha.

Karlosovy ruce jezdily po klávesách a jeho oči sledovaly monitor.

„Tady něco je. Hm. Vypadá to jako zbraňový systémy,“ tichým hlasem řekl Karlos.

„Slyším dobře? Slyším zbraňový systémy? To jdu včas, co?“ ozval se jim za zády Pongův hlas.

„Bože, už je tady,“ povzdechla si Ugrha.

„Máš radost, ty jedna děvko, co?“ zasmál se zase Pong a na jeho očích bylo vidět, že si dal pořádnou dávku perníku. V ruce držel terminál a oční konektor pro připojení mozku. Nejrychlejší cesta, kterou lze dostat do mozku maximum informací bez instalace fyzického biorozhraní na oční nerv. Pravda, bolí z toho trochu oči, proto hodně uživatelů VR terminálů bere methamfetamin, protože jim pomáhá potlačit bolest a udržet mysl dlouho koncentrovanou. Všechno tohle by implantací biorozhraní odpadlo. Konektor obvykle nad uchem a pohoda. Jenže někdo to chce mít komplikovaný a pěkně postaru. To byl právě Pong.

„Jo, ty bláznivej Číňane. Vypadá to na zbraňovej systém, ale moc tady toho není. Silový pole, pár jakýchsi energetických kanónů v přístavišti a jedna fúzní bomba připojená k počítači,“ vyčetl Karlos seznam.

„Jak fúzní bomba připojená k počítači?“ zeptal se Pong a dělal pohyby typický pro klasickou smažku. Vycukanej, žvejkačící, těkačící.

„Ty ses trochu překop, co? Podělanej Číňane,“ zasmál se Karlos.

„Asi sem to trochu přehnal, ale víš, že sem hotovej tady z té sedící děvky,“ cukal sebou Pong.

„Seš na sračky, ha ha ha. Bych se vrátil k té bombě. Vypadá to, že tady byla jen dočasně uskladněná podle záznamu a k počítači ji připojili z bezpečnostních důvodů, aby byla neustále pod dohledem,“ řekl Karlos.

„Nemůže jen tak vybuchnout, že ne?“ zeptala se lehce ustrašeně Ugrha.

„Řekl bych ne, když vydržela tak dlouho a senzory nic nestandardního nehlásí. Pokud chápu tady ty výstupy dobře,“ řekl Karlos a ukázal rukou na nějaký data na monitorech.

„Snad máš pravdu,“ pověděla Ugrha a snažila se tvářit klidně.

„Ugrho, podívám se po plánech, zbraně necháme na jindy. Trošku se zorientovat a najít důležitý místa základny je důležitější. Ovládání a kontrola zdroje energie, čistička vody, vzduchu, všechno musíme projet a zkontrolovat. To, že se všechno zatím jeví v pořádku ještě neznamena, že zub času nezanedbal stopy a nerozsype se to tady jak domeček z hoven.“

„Jak myslíš, ty řídíš ponorku a nejspíš asi budeš řídit i tuhle základnu,“ řekla Ugrha a projížděla seznam a hledala všechno, co by ji přišlo zajímavý.

„Karlosi, je tady laboratoř a sou tam fakt divný živý věci. Zapomněla sem se včera Kokota zeptat, co je to zač, ale pochopila jsem minimálně jedno. Je tam množina těch divnejch brouků, kteří jsou v záchodě,“ jen tak jakoby mimoděk prohodila Ugrha.

„Záchod, jo ten je. Když mě ten brouk ráno olíznul prdel, myslel sem, že vyskočím až ke stropu. Ale povim ti, prdel čist'ouká a jestli sis všimla dobře, ten jazyk vylučuje nějaký krém, takže mám řít hebounkou jak děťátko,“ odpověděl Karlos.

„Na hajzl si už nikdy nesednu, buď budu srát v ponorce a nebo ve sprcháči. Nenechám však svoji prdel olizovati nějakým zkurveným hmyzem. To je tak úchylný, kurva brouk, kterej líže prdel, to by se jeden posral,“ nasraně hulákal Pong.

„Klid Číňane,“ zastavil ho Karlos a začal se opět věnovat počítači.

Pong ještě něco mumlal svojí kantonskou čínštinou, pak se usadil do volného křesla, nasadil optický meziksicht a pustil terminál virtuální reality. Na jednom z výstupu kamerového systému byl vidět Kokot, jenž právě dotlačil antigravitační plošinu na molo, protáhl si záda a vyblil olej.

„Doprdele, teď ne, budou v něm kamínky,“ zanádal, klekl si a začal slízávat olej ze země. Zrovna v ten samý okamžik, kdy se na čerstvý vzduch vysoukal z miniponorky Blázen, aby nadýchal něco čerstvého vzduchu a zhulil joint.

„Zase zlobí žaludek?“ zazubil se Kapitán a potáhl si.

„Můj vůdce, stále zlobí,“ zvedl hlavu Blázen od lízání oleje, podíval se po Kapitánovi a vrátil k své momentální práci. Na vzduch vylezl Jack.

„Plecháči, zase žaludek?“ provokativně se zeptal.

Kokot dolízal, postavil se na nohy, znova protáhl záda a promluvil, „až se vám jednou vyzvracím za krk, to se poserete.“

Kapitán s Jackem se na sebe podívali a nic neříkali. Ticho rozčísil Blázen.

„Přivezl si všechno, Kokote?“ zeptal se Kapitán.

„Mám vše, co potřebujeme k vytvoření suchého doku. Pojd'te na břeh a dívejte se,“ s kamennou tváří řekl Kokot. Jack s Bláznem vylezli na břeh a postavili se za Kokota.

Ten vzal do svých rukou dálkové ovládání antigravitačních plošin, zapnul je, plošiny se pěkně vyskládaly a vznášely jedna nad druhou, mezi nimi mezera pár centimetrů.

„Horní deska má malou kameru, ta půjde první a pomůže mi zaměřit pozice těch zbylých,“ řekl Kokot a lehce cvrnkl prstem do horní desky. Ta ladným obloukem vklouzla do vody a zmizela pod hladinou. Po chvíli se objevilo pár metrů pod hladinou jasné bílé světlo.

„Má ještě světlo, kromě kamery. Podívejte se, můj vůdce, na malý displej. Jacku, viděl jsi jak lehce jsem poslal první prkno do vody? Tak pomalu posílej na můj příkaz jedno po druhém,“ rozdal Kokot úkoly.

Jack lehce ukazovátkem udeřil do prvního horního prkna a to sklouzlo do vody. Pak druhý, třetí, čtvrtý až se ozval Kokot.

„Jacku, říkal jsem na můj příkaz. Nestíhám je rovnat pod tou vaší plechovkou.“

„Dobře, dobře, plecháči. Už můžu?“ poslal do vody další dvě plošiny.

„Říkal jsem na můj příkaz. Můj vůdce, řekněte mu něco,“ pokračoval robot v trapné diskusi s lehce opilým Jackem.

„Jacku, nedráždí ho zbytečně a nasázej tam i ten zbytek, ať už je klid,“ ukončil debatu Blázen. Jack prstem odeslal pod vodní hladinu zbytek plošin, Kokot sice něco mumlal pod svůj slizký knírek, ale očividně neměl jako umělá bytost problém, dostat plošiny přesně na místa, kde je chtěl mít.

„Zdržujete, jako by práce byla nějaká legrace. Všimli jste si doufám, jak je všude čisto. Čím asi myslíte, že jsem trávil posledních pár tisíciletí? Cíděním, leštěním, zametáním, pucováním, uklízením, drhnutím. Práce, pravidelná práce bez legrace mě zachránila od toho, abych se zbláznil. Nevím jak s vámi budu stíhat úklid základny. Přinesli jste spoustu nepořádku a práce navíc. K tomu ještě péče o Mozečka. Nebude to lehké,“ říkal robot Kokot a mezitím umístil tři krabičky na molo tak, aby byl mezi nimi pravouhlý trojúhelník a ponorka zůstala uvnitř.

„Dívejte se,“ řekl Kokot a na povel dálkového ovladače se mezi krabičkami vytvořilo tenké silové pole, voda se lehce zavlnila a pár centimetrů nad hladinou světélkovalo energetické pole, které vytvořilo trojúhelník. Kokot vzal čtvrtou krabici rozměrů krabice na boty a vytáhl z ní několik metrů dlouhou tenkou hadičku, kterou spustil do vody uvnitř silového pole. Z druhé strany vytáhl dva metry dlouhou hadici o průměru výšky boxu a přehodil ji mimo světélkující pole přes molo nad vodní hladinu.

„Zkusíme čerpadélko a podíváme se na ten váš ocelový zázrak,“ neznatelně se zasmál Kokot.

„To si jako myslíš, že tohle vyčerpá všechnu vodu?“ zasmál se Jack.

„Proč by ne?“ zeptal se Kokot.

„Držte huby a Kokote ty nám předved' zase svůj zázrak techniky,“ zastavil je Blázen a odhodil do vody nedopalek.

Kokot se opět chopil dálkového ovládání a něco navolil. V krabici od bot to zarachotilo, poskočila, ozvalo se chrchlání vody a ze široké trubky se vyvalil proud vody.

„Sledujte hladinu,“ stručně řekl Kokot a díval se na vodu, která zřetelně ubývala a odkrývala silové pole. Byl to zvláštní pohled na vodu, kterou jakoby někdo dortovým nožem odřízl. S ubývajícím

hladinou klesala i ponorka až se v jednom okamžiku její klesání zastavilo a pokračovalo jen snižování hladiny vody.

„Posadila se na antigravitační plošiny a ty se právě ustálily v nastavené výšce,“ řekl Kokot a sledoval hladinu.

„Můj vůdce, vezměte Jacka a jděte do skladiště pro žebříky, budeme je potřebovat, abychom se dostali dolů na dno. Jsou hned na začátku u dveří v bedně s nápisem 'žebříky'. Nedají se přehlédnout,“ požádal Kokot nezaměstnanou dvojici a vypnul čerpadlo, protože z hadice už žádná voda netekla. Blázen s Jackem odešli, mezitím sklídl čerpadlo a podíval se dolů.

„Už je to dlouho, kdy jsem naposledy viděl dno,“ hluboce se zamyslel.

Kapitán s Jackem se vrátili a v ruce nesli dva malé boxy s nápisem 'žebřík'. Kokot vzal první, položil jej na okraj mola, stiskl na něm jedno z tlačítek, cosi zasyčelo a Kokot rukama vyzkoušel pevnost.

„Drží pevně,“ stiskl další tlačítko. Z krabice s hučením vyjel žebřík a spustil se dolů ke dnu. Totéž zopakoval s druhým boxem a jakmile skončil, podíval se na Blázna s Jackem.

„Můj vůdce, až po vás,“ ukázal rukou dolů.

Jack s Bláznem se po sobě podívali, pak se podívali přes okraj a nakonec na Kokota.

„To myslíš vážně?“ zeptal se Blázen.

„Naprosto vážně, až po vás,“ odpověděl Kokot. Jack s Blázen se na sebe podívali ještě jednou, ale přelezli přes okraj a začali sestupovat po žebřících. Kokot chvíli čekal, pak se otočil, šel do skladiště a přinesl ještě jednu antigravitační plošinu.

Kapitán s Jackem pomalu sestupovali podél vlhké stěny zarostlé slizkými řasami, ze kterých odkapávala voda.

„To se posral ten debil plechovej,“ nadával Jack.

„Trošku jo, kde je vůbec?“ zvedl hlavu Kapitán. Neviděl nikoho.

Pomaloučku pokračovali v sestupu, až se dostali na dno. Bylo vlhké, kluzké, ale jinak zcela rovné. Na první pohled bylo zřejmé, že původní dno jeskyně bylo uměle vyrovnáno, stejně jako plošina před vjezdem do tunelu. Dvojice se otočila a uviděla konečně ponorku, která se vznášela v prostoru a odkapávala z ní voda. Vypadalo to, jakoby ji neviditelná síla držela nad zemí, ale druhý pohled jasně odhalil, že Kokot rozmístil antigravitační plošiny tak šikovně, že ponorku podpíraly metr na povrchem.

Jack se přiblížil ke světélkující stěně silového pole a prohlížel si okraj. Viděl skrz něj dno druhé ponorky, která se kolébala na hladině pár metrů od jeho hlavy. Natáhl ruku a dotkl se opatrně hranice vody. Prst projel skrz a Jack ucítil mořskou vodu. Chvíli přemýšlel a pak prostrčil ruku až po loket.

„Zábavné, že?“ překvapil ho Kokot. Jack se otočil a uviděl Kokota, který stál na antigravitační plošině a opatrně přistával.

„Ty debile, proč si nás nechal slýst po tom mokrym podělaným žebříku?!“ zařval Jack.

„Pole oddělí jen vodu a je z naší strany průchozí, kdybychom potřebovali ven.“

„Proč si nás nechal jít po žebříku, kreténe?“ řval Jack.

„Když se ptáš, zpět se dostaneš, jen když se otevře v poli díra. To se dá udělat tímto dálkovým ovladačem.“

Jack se zamyslel a zkusil vyndat ruku. Nešlo to.

„Nedělej si ze mě prdel a okamžitě mě pusť,“ zařval Jack.

Křik přilákal Blázna, který si právě prohlížel zadní spodní část ponorky. Podíval se na Kokota, na antigravitační plošinu a Jacka.

„Kokote, přeci jen máš koukám smysl pro humor.“ zasmál se a zapálil jointa, kterého ubalil během chůze.

Kokot provedl operaci na dálkovém ovládání, silové pole okolo Jackovi ruky změnilo barvu a nebohý strojník ji mohl konečně vytáhnout.

„Kreténe, Kokote,“ oddechl si Jack a protahoval prochlazenou ruku.

„Můj vůdce, tak co tady máme?“ otočil se Kokot na Blázna.

„Můj milý Kokote, spoustu škod v zadní části, přesně jak jsme viděli už předtím. Doufám, že příště už po žebříku nepolezeme, že?“ lehce se pousmál a potáhl z marihuanové cigarety.

„Ne, můj vůdce, ale myslím, že to bylo zábavné,“ pousmál se Kokot a jeho knírek se zase slizce zavlnil.

„Jdeme vymyslet něco s těmi nešťastnými škodami,“ dodal, slezl z plošiny a vydal se směrem k zádi, kde se nacházel lodní šroub a kormidla.

Došli k zádi ponorky a pozvedli hlavy vzhůru k lodním šroubům. Zohýbané lopatky pravého šroubu vypadaly jako ocelová růže.

„Můj vůdce, musíme ho sundat a vyrovnat. Druhý šroub je v pořádku, udělám opravu podle něj,“ řekl Kokot a podíval se ke Kapitánovi, který balil své oblíbené kuřivo.

„Plecháči, jak to myslíš, *sundat*? Na to potřebujeme těžký stroje, partu siláků a čas, kterýho jedinýho máme dostatek,“ ozval se Jack a upil z placatky.

„Jacku, myslíš, že tyto plošiny jsou zde jediným antigravitačním strojem? Ještě si neviděl antigravitační rukavice,“ odpověděl Kokot a vytáhl pár rukavic z boxu s nářadím, který přinesl s sebou. Blázen si zapálil a pozoroval co bude. Nikdy nebyl příliš manuálně zručným, takže práci rukama povětšinou přenechával jiným.

„Jacku, vlez se mnou na plošinu, pomůžeš mi,“ řekl Kokot Jackovi, přivolal plošinu a nastoupil. Jack se zdráhal, přeci jen zábradlí nebylo a on se lehce motal.

„Asi ti udělám zábradlí,“ s lehkým úsměvem na umělém obličejí řekl Kokot a zvedl ovladač nad hlavu. Z plošiny se vysunulo pole podobné tomu, které zadržovalo vodu a vytvořilo kolem celé plošiny zábradlí asi 80 centimetrů vysoké. Pouze zůstalo průchozí místo, Kokot ustoupil kousek stranou, aby udělal místo a Jack nastoupil. Silová dvířka se zavřela a plošina zamířila s dvojčlennou posádkou směrem ke šroubu. Blázen je zespoda pozoroval, kouřil joint a vypouštěl obláčky dýmu.

Robot s Jackem vzduchem připluli ke šroubu a prohlíželi si jeho upevnění k hřídeli. Kokot nasadil rukavice.

„Číhej, vole.“

„Cože?“ udivil se Jack.

Robot ladným pohybem sundal kryt upevňovacích svorek a lehce, jak kdyby to byl dětský model, je vytáhl.

„Kokote, vždyť to má aspoň dvacet tun, to nesundáš,“ provokoval Jack.

„Sleduj Jacku.“

Robot Kokot přešel přímo pod šroub, zvedl ruce a oběma chytil lodní šroub. Chvilí se nic nedělo, ale pak se ozvalo pískání, jak ocel šroubu třela o hřídel a šroub se lehce pohnul.

„Ty vole, to mě poser,“ divil se Jack.

„Když budeš příliš mluvit, pozvracím tě. Cítím tlak v žaludku a hrozně nerad bych lízal olej z tvých vlasů,“ řekl Kokot a Jack ustoupil nejdál jak mohl.

Kokot jednou rukou na ovladači posunul lehce plošinu o pár centimetrů, zvedl znova ruku a vytáhl šroub z hřídele.

„Pěkná práce, že Jacku?“

„Půjčíš mi je, žejo?“ zasmál se Jack a plošina se dala do pohybu směrem k molu.

„Urgho, vidíš to?“ řekl Karlos a ukázal na monitor. Urgha pootočila hlavu a koukla na monitor. To co uviděla, ji málem vyrazilo dech. Z díry ve vodě zrovna vylétala plošina se stojícím Kokotem, který před sebou držel ohromný zohýbaný lodní šroub. Celé vznášející monstrum, které nepřipomínalo naprosto nic, se pomalu přesunulo nad molo, kde již měl Kokot připravené další antigravitační plošiny,

předklonil se přes zábradlí, čímž ze svislé polohy přesunul šroub do polohy vodorovné a opatrně klesal nad plošinami, dokud na ně opatrně šroub neuložil.

Karlos s Urghou nevěřicně zírali a pohybovali hlavami na znamení úžasu.

„Až budu mít volno, půjdu se podívat do toho skladiště. Tam bude zkrvvenejch hračiček,“ řekl Karlos a šňupl lajnu.

„Jacku, šroub máme vyndaný, vrátíme se dolů, uděláme kopii druhého šroubu a podíváme se na hřídel,“ sundal rukavice Kokot a otočil plošinu zpět k ponorce. Proletěli kolem Blázna, který stále kouřil joint a pozvedl palec na znamení, že jsou jedničky.

Plošina je vynesla k místu výstupu hřídele z trupu a Kokot prohlížel škody. Bylo jasně zřetelné, že hřídel je prohnutá a s běžnou technikou by šla vyndat jen s největšími obtížemi.

„Jacku, uvolnil si hřídel na druhý straně?“

„Ne, plecháči. Asi je čas to udělat, že?“

„Ano, jdeme tedy zase nahoru.“

„Můj vůdce, musíme na chvíli do útrob té vaší podvodní rakve, abychom uvolnili hřídel a já chci vidět, jak to vypadá na druhé straně. Mám možná nápad. Hodím vám skener a sejměte mi sken druhého šroubu,“ křikl směrem dolů ke kapitánovi Kokot a hodil dolů malý předmět.

Kapitán Blázen vložil joint do úst a zvedl obě ruce. Letící předmět jej minul o pár centimetrů, proletěl kolem očí, lízl břicho a narazil do špičky boty.

„Au, kurva,“ řekl Blázen a sehnul se pro dárek, který ho málem zabil.

Zvědavě jej prohlížel, všiml si několika tlačítek a stiskl jedno, které bylo označeno symbolem pro zapnutí. Z krabičky černé barvy vylétl paprsek. Blázen intuitivně zaměřil lodní šroub a zmáčkl tlačítko se symbolem pro sejmutí skenu. Zablesklo se a z krabičky vyjel malý virtuální displej, na kterém se zobrazil model lodního šroubu.

„Ty vole, to je věčička,“ zasmál se Blázen a zamířil paprsek na ponorku. Zmáčkl tlačítko a na displeji se zobrazila celá zadní část ponorky. Kapitán se vydal k přední části a z dostatečné vzdálenosti zamířil paprsek na čelo ponorky a opět stiskl tlačítko, záblesk a na displeji se zobrazil zbytek ponorky. Pěkně ve 3D, dalo se jím otáčet prstem.

„Pěkná hračka,“ řekl Blázen, potáhl z jointu a vrátil se zpět k zádi.

Jack s Kokotem tou dobou došli do strojovny, otevřeli kryt hřídele a přemýšleli, kde je upevněná. Kokot vytáhl z boxu malý předmět s displejem, který přiblížil k hřídeli.

„Zjišťuji přesné složení materiálu, ze kterého je hřídel vyrobená. Pokud se bude lišit od svého lůžka, můžu použít dematerializátor a vytáhnout ji ven. Vypadá to dobře, milý Jacku.“

„Plecháči, jakej demate... cože?“

„Dematerializátor, umí lehce uvolnit atomové vazby, takže vašimi slovy řečeno, materiál ‚z gumovatí‘ a my ho lehce vytáhneme.“

„Já ti moc nerozumím, ale už sem viděl dost, abych věřil, že víš co děláš, Plecháči,“ odpověděl Jack a začal uvolňovat hřídel od převodů z motoru. Když práci dokončil, zvedli se a odešli z ponorky.

„Tak jsme zpátky, kapitáne,“ křičel Jack, v ruce měl placatku a zamával Bláznovi.

„To je dobře, začínal jsem se tu nudit,“ odpověděl Blázen.

Kokot zastavil pod hřídelí, přiložil na její konec malý předmět, zmáčkl jeho jediné tlačítko a na dálkovém ovladači, který se musí čtenáři jevit jako univerzální ovladač naprosto všeho, lehce změnil pár hodnot. Hřídel se maličko prohnula, jak na ní zapůsobila gravitace, Kokot vyndal další pár rukavic a podal je Jackovi.

„Nasad' si je a zkus chytnout hřídel a lehce s ní pohnout směrem ven.“

Jack nasadil rukavice a udělal přesně, jak mu Kokot řekl. Rukavice zachovávaly cit rukou, takže velmi dobře cítil gumovitou vláčnost hřídele.

„Ty vole, Plecháči,“ vypadlo z něj a opatrně zatáhl. Cítil, jak se hřídel pohnula a o pár milimetrů vysunula.

„Teďka ji pomalu vytahuj, já si vezmu také rukavice a až ji budeme mít venku celou, přesuneme se na molo. Jak je vůbec dlouhá?“ zeptal se Kokot.

„Plecháči, asi patnáct metrů,“ odpověděl Jack a pomalu rukama nad hlavou vytahoval hřídel. Ta se prohýbala působením gravitace, dokud ji nezachytil Kokot.

„Táhneme celou plošinou,“ řekl a ta se s nimi dala do pohybu. Hřídel vyjížděla ze svého lůžka a Bláznovi se naskytl pohled na dvě postavy se zvednutýma rukama, v nichž drželi patnáct metrů dlouhou, gravitací prohnutou, hřídel. Plošina zamířila k molu a během chvíle mu zmizela z očí.

„Asi budu muset jít zase po žebříku,“ pomyslel si a dal se do pomalé chůze směrem k žebříkům.

Jack s Kokotem položili „gumovou“ hřídel na molo, vystoupili z plošiny a Kokot se poblil. Jack překročil olejové zvrátky, poodešel a napil se hluboce z placatky.

„Do oběda budeme hotovi, že?“ byla první věta, kterou Kapitán Blázen řekl, když se vyškrábal po žebříku zpět na molo.

„Kapitáne, soráč. Plecháčovi zase selhal žaludek a na vás sme úplně zapomněli,“ šel mu naproti Jack. Kokot se ještě věnoval svým olejovým zvratkům, Jack upíjel z placatky a Blázen, celý zadýchán, balil joint.

„Blázne, tímhle tempem bysme mohli mít do oběda hotovo. Dochází mi chlast,“ řekl Jack a jeho opilý dech ovanul Kapitána Blázna.

„Jacku, z tebe to ty dobytku zase táhne,“ odstrčil ho Kapitán, vytáhl zapalovač a zapálil si.

Kokot měl uklizeno, zvedl se a protáhl záda.

„Můj vůdce, jestli vás zajímá, zda-li budeme s dílem hotovi do oběda, můžu vás ujistit, že oběda se dočkáme. Stejně budu muset zase nakrmit Mozečka, ale nejdřív opravíme lodní šroub. Udělal jste skeny?“

„Jo, udělal, tady máš foťák,“ řekl Blázen a podal mu krabičku s kapesním skenerem. Kokot si prohlédl lodní šroub, sehnul se k boxu s náradím a vytáhl věc, která vypadala jako propisovačka.

„Ty, Kokote, doufám, že si pochopil, že levej šroub je pravotočivej a pravej levotočivej?“ zeptal se Jack.

„Vím, jsem Kokot, ne debil,“ odpověděl robot.

„Já se ptám jen pro jistotu. Co je to za další hračku?“ zasmál se Jack.

„Ruční replikátor. Na zbytky šroubu připojím dematerializátor a tímhle vyrobím nové části,“ odpověděl mu na otázku Kokot, umístil k otvoru pro hřídel dematerializátor, poodešel a přehrál data ze skeneru do replikátoru.

„Vždyť si říkal, že už žádněj syntetizér nebo jak si říkal tý troubě v kuchyni, nemáš.“ podivil se Jack.

„Syntetizér vyrábí materiálově komplikovaný předměty, replikátor umí jen předměty z jednoduchých materiálů. Nevymýšlej kraviny, jsme v jednoduchém příběhu.“

„Urgho, dívej se zase,“ ozval se Karlos. Urgha pozvedla hlavu a dívala se na monitor, kde zrovna čímsi mířil Kokot na zbytky lodního šroubu, okolo kterého se vytvořila podivná světélkující záře, jenž Karlosovi vzdáleně připomínala oblíbené Čerenkovovo záření. Zcela zřetelně viděli, jak záření vytvořilo tvar lodního šroubu, uvnitř kterého se vyplňoval prázdný prostor kovem. Před jejich zrakem vznikl nový lodní šroub.

„Ty vole, Urgho, to se mi snad zdá. Co dělá Pong?“ řekl Karlos a podíval se směrem k Pongovi.

Ten seděl v křesle, na očích optický meziksicht a tělem mu projížděly vlny rozkoši.

„Zase sjíždí porno, starej prasák,“ zasmál se Karlos a vrátil se ke klávesnicím.

„Karlosi, mě tak napadá,“ pronesla jen tak mimoděk Urgha.

„Co tě napadá, má rudooká kolegyně?“

„Šlo by připojit Pongův terminál virtuální reality k počítači? Možná by bylo jednodušší ovládat systémy přímo mozkiem,“ dořekla svoji myšlenku Urgha.

„Hmm, Urgho. Na to si musím dát dávku,“ řekl Karlos a šňupátkem natáhl kobru jako prase. Zhluboka se nadechl a zavřel oči.

Frank pod stolem s vysílačkou se pohnul. „Kukurva, pprach,“ zakoktal a kýchnul.

Karlos otevřel oči a nepřítomně hleděl do zdi. Pak promluvil.

„Urgho, půjde to. Musíme vyrobit redukci mezi počítačem a terminálem. To je první věc. Ta druhá bude složitější.“

„Jaka druhá věc?“

„Sebrat terminál Pongovi. Bude se bránit, protože je na svém pornu závislej a nasere nám. Budeme muset přidat terminál na seznam požadovaných dílů a vzít ho, až pojedeme na pevninu.“

„Dobře Karlos, necháme si to na později,“ řekla Urgha a podívala se na monitor z přístaviště. Kokot zrovna dokončil opravy šroubu a na antigravitačních plošinách ležel nový šroub, jako kdyby ho právě přivezli z fabriky.

„Můj vůdce, šroub je opraven. Vidíte tu skvělou práci?“ pochválil se Kokot.

„Vidím. Je hrozná výhoda, když je příběh z kategorie sci-fi. Můžeš dělat s hrdiny příběhu co chceš a řešit dějový zápletky, jak se zrovna hodí a jen si ohlídáš, aby to celé do sebe aspoň trošku logicky zapadalo. No a když neměníš příliš charaktery jednotlivých postav, na úspěch je zaděláno,“ kouříc jointa dumavě děl Blázen.

„Plecháči, hřidel budeš řešit jak?“

„Jacku, bude jednodušší, jenom ji narovnáme,“ řekl Kokot, přešel k hřideli a na jeden z konců připojil dematerializátor. Hřidel opět změkla, Kokot ji chytil oběma rukama a pozpátku šel k opačnému konci. Hřidel v jeho ruku získávala zpět rovný tvar, aby nakonec odpojil dematerializátor a hřidel ztuhla. Vypadalo to divně a dost pravděpodobně by nikdo takovou scénu ve filmu nepoužil, protože by si divák klepal na čelo.

„Jacku, nasad' si rukavice, zaletíme uložit do lůžka hřidel,“ řekl Kokot a šel pro plošinu. Jack nasadil palčáky a čekal, až se robot vrátí.

Vstoupili na plošinu, Kokot nastavil automatickou cestu k zádi lodi a oba současně se přes zábradlíčko sehnuli pro hřidel. Rukavice opět zafungovaly a jako pírkó zvedly těžký a dlouhý předmět. Plošina se odlepila od země a zmizela Bláznovi z očí. Chvilí se nic nedělo, až se znovu objevila s Jackem a Kokotem mířícími k průlezu ponorky. Museli připojit hřidel k motoru.

Trapnou pauzu vyplnil Blázen balením další marihuanové cigarety, než se dvojice vynořila z útrobu ponorky a vrátila pro lodní šroub.

„Kapitáne, jde to dobře. Vklouzla jak péro do análu děvky,“ se smíchem pronesl Jack.

„Fajn, tak si pospěšte, začíná mi kručet v břicho,“ odpověděl Kapitán.

Robot a Kokot na plošině přilétli nad šroub, Kokot se sehnul a uchopil oběma rukama prostředek nového šroubu. Prikázal Jackovi, aby plošinu zvedl pár metrů nad zem a narovnal se.

„Je těžší,“ znalecky řekl Kokot a celá plošina zamířila opět k zadní části ponorky, až zmizela za okrajem mola v hlubině. Nějakou chvíli bylo ticho, pak se objevila dvojice opravářů na plošině a přistáli na molu.

„Můj vůdce, jsme hotovi. Myslím, že můžeme zaplavit náš provizorní suchý dok a vyzkoušet, zda-li se nám oprava povedla,“ zahlásil Kokot a zvedl ruku k námořnickému pozdravu.

„Beru na vědomí, umělý génie,“ zareagoval Blázen.

Kokotovy prsty cosi navolily na ovladači, silové pole se snížilo asi deset centimetrů pod hladinu moře a voda začala přepadávat do prázdného prostoru.

„Můj vůdce, musíme zaplavit dok pomalu, aby se nám plechová potvora nezhoupala a nenarazila do stěny.“

„Jasný,“ stručně odpověděl Blázen, přešel k okraji, kouřil joint a sledoval jak voda pomalu zaplavuje prostor pod ním.

Asi po deseti minutách byl dok zaplaven, Kokot vypnul silové pole, uklidil generátory a přivolal z vody antigravitační plošiny, které se vyskládaly pěkně na jednu hromadu.

„Jdeme nahodit motory,“ zavelel Jack a zamířil k ponorce. Trojice došla na kapitánský můstek, Jack s Blázem se posadili do křesel a zahájili sekvenci testů hnací jednotky.

Když testy dojely, Jack nahodil pravý motor a vyzkoušel hybnost hřídele.

„Otáčky v pořádku, mazací olej teče, čidla nehlásí tření. Myslím, že si můžu dát panáka,“ řekl Jack a vyndal ze šuplíku pod stolem láhev rumu, sklenici a nalil si dvojitou.

„Kokote, dobrá práce, dáme si něco dobrého k jídlu a odpoledne vyrazíme ke Špicberkám. Prodáme nějaký zboží a zkusíme sehnat něco z toho Frankova seznamu.“

„Karlosi, slyšíš mě?“ zkusil Blázen komunikátor. Chvilí bylo slyšet šumění, než se ozval Karlos.

„Kapitáne, příjem.“

„Karlos, tady jsme hotovi. Neuvěřitelná práce, jinde by to trvalo pár dní. Budou z nás vládci planety.“

„Kapitáne, viděli jsme ty kouzla na monitorech. Frank už je hotov se seznamem, my jsme ještě přidali terminál virtuální reality. Chceme ho zkusit připojit k počítači, ale nechceme obrát Ponga o jeho jedinou zábavu.“

„Fajn Karlosi, sejdeme se v jídelně. Kapitán konec.“

„Jdeme se najíst,“ vydal rozkaz Blázen, uklidil vajgl do popelníku a zvedl se z kapitánského křesla.

V jídelně už byli všichni kromě Mozečka a Kokota, který mu v kuchyni připravoval v syntetizéru pravidelnou dávku syntetického mozku k obědu. Poté co nakrmil zombie, vybral pár položek z nabídky automatu a spustil výrobu.

„Vážená posádko, jistě jste již řádně zpracovali ve svých tupých mozečcích, kde jsme se díky sérii několika velmi nepravděpodobných náhodných jevů ocitli. Tohle je místo zázraků, který nám bude závidět celej svět. Všichni se sem budou chtít dostat a všichni budou chtít našeho Kokota. Slyšíte dobře, říkám našeho, protože jsem se rozhodl, že ani jeho ani Mozečka zabíjet nebudeme, jelikož takový pomocníky a noví kolegy jen tak z prdele neseženeme. Pongu, mluvím speciálně k tobě, od dnešního dne jsi s Mozečkem nejlepší kamarád a budeš ho chránit, jako by jsi chránil mě osobně. Je to jasný?“ dohovořil Blázen a díval se směrem k Pongovi.

„Šéfe, to si děláte prdel?“ zkusil odporovat Pong.

„Pongu, ne. Jestli budeš dělat problémy, zabavím ti tu tvoji konzoli a budeš si honit před zrcadlem,“ důrazně odpověděl Blázen.

„Okej, Šéfe. Už mlčím,“ stáhl se Pong, kterého v zádech zamrazilo z představy, že by byl bez své oblíbené hračky.

„Takže se posadíme, hodíme do sebe nějaké blaf z konzervy, já vám vysvětlím plán, kterej sem vymyslel, dáchneme si a vyrazíme směr Špicberky. Prodat horníkům nějaké fet a zkusit sehnat položky z našeho nákupního seznamu by neměl bejt snad velkej problém,“ posadil se Blázen a začal věnovat pozornost marihuaně.

„Jídlo se právě podává, dnes máme oblíbené ředitelské menu,“ vstoupil do místnosti Kokot se dvěma velkými tácy s talíři, které držel nad hlavou. Pravda, musel dveřmi projít bokem, ale jeho rychlý elektronický mozek tuto náročnou operaci zvládl na jedničku.

Kokot obešel stůl a položil tácy na odkládací stolek. Poté před každého položil talíř s porcí jídla a mísy s dalšími pokrmy položil na stůl mezi hodovníky.

„Co to je, Plecháči?“ zeptal se Pong.

„Rostliny,“ odpověděl Kokot.

„Jak rostliny?“ pokračoval Pong.

„Zelenina. Hitler byl vegetarián, jíst maso je špatné,“ řekl Kokot.

Pong se otočil k Urgze, „jsou tam ještě nějaký konzervy?“

„Pongu v klidu, říkám, že nesu ředitelský oběd. Pod pokličkami je dušená veselá skákající ještěrka, měňavka z Xaury vařená v moči mléčných žabiček, pečený zobák ptáka Jebáka a živí mozgoví červi z Plenoských močálů,“ vysvětloval Kokot sedícím lidem u stolu chody, které přinesl.

„Ach moje svatá prdeli,“ odfoukl si Jack, naklonil se k nejbližší míse a nabral řádnou porci.

„Přeci nebudu pít na lačno, maximálně se poserem. Seru na to, mám vyhládlo po ranní šichtě,“ nabral vidličkou porci a dopravil do svých úst. Chvilí usilovně žvýkal, polkl a suše oznámil. „Kretění, je to fakt dobrý.“

„Já říkal, že vám bude chutnat, měňavka byla oblíbená mezi zaměstnanci ředitelského patra a červíci také nejsou špatní. Akorát není špatné jim před polknutím ukousnout hlavičku, ony se potvůrky pak můžou svými klepítky zachytit v jícnu.“

„Jak moc je to nebezpečný?“ zeptal se zvědavě Pong.

„Hodně, čínský nadržený šílenče,“ odpověděl s mrknutím oka Kokot.

„Může mě ten červ zabít?“ pokračoval v otázkách Číňan.

„Může, Pongu.“

„Jóó, tak smrtelně nebezpečný jídlo,“ zasmál se Pong a nabral několik červů na talíř. Byly to malé tlusté válečky s panožkami, ne nepodobné pozemským larvám motýlů s tím rozdílem, že pozemské larvy nebyly vybaveny mocnými klepety, které se rozevíraly a zavíraly s nepříjemným cvaknutím. Pong strčil před klepeta kousek kosti z ještěrky, jedna z larev se po ní ohnala a jedním stiskem klepeta kost přepůlila.

„Ty vole, to sou svině,“ zahlásil Pong, vytáhl jeden ze svých nožů a larvám uřízl hlavu i s klepety. Zvedl dvěma prsty larvu do vzduchu, pečlivě prohlížel a nakonec opatrně vymáčkl obsah do svých úst. Chvilí obsah převaloval na jazyku a pak polkl.

„Z toho se poserete, mana nebeská, že by i čínskej císař sral nebeským blahem. Kam se hrabe hovno posvátnýho lítajícího slona,“ svítily Pongovy oči a vymáčkl do úst dalšího červa.

Zbytek hodovníků se na sebe podíval a jako o závod natáhli ruce k míse s červy.

Všeobecný blaho narušil vstoupivši Mozeček.

„Možky.“

„Co ten tady pobíhá jak utrženej z řetězu,“ vyjel Pong.

„Potkal sem ho vedle v místnosti u sporáku a konzerv. Dobrej patron. Koukám, že právě jíte a já mám fakt hroznej hlad,“ hrnul se do místnosti doktor Řezník.

„Co tady máme? Hlavičky brouků vidí oči mé. Pěkný kusadla, čím se to živí?“

„Doktore, mozkový červ z Plenoských močálů. Larvální stadium, které napadá domorodce žijící v oblasti bažin. Do těla se dostane libovolným otvorem, obvykle v noci a vlezte až do mozku, kde se zakousne a pojídá mozkovou kůru. Trvá tak dvacet čtyři hodin, než vyjí obsah mozkovny, ovine se vláknem a přemění v něco fakt hodně ošklivého a odporného i dle mých měřítek,“ vysvětlil Kokot mlčícím sedícím.

„Divná tváři, blbě se zeptám, ale tohle nejsou brouci před přeměnou, že?“ pokračoval doktor.

„Nejsou, doktore. Nejlepší a chuťově nejlepší jsou z červi vyndaní před zakuklením z napadených domorodců, jenže to je drahé zboží, tak je místní uměle chovají ve stanicích v druhu podobnému opici. Cenná lahůdka, ochutnejte,“ nabídl Kokot doktorovi talíř s bezhlavým červem.

Kapitán Blázen zapálil jointa, pohladil žaludek, upil ze sklenice vody a připravil se k další řeči.

„Hodinu odpočinek, ve 13:00 sraz na molu u ponorky. Vyrážíme všichni, Mozeček zůstane zamčený ve svém pokoji. Na Špicberkách jsme kolem 21:00, pár hodin na sehnání součástek ze seznamu a ráno jsme doma. Nachystejte uzenečky, na snídani jsme zpátky.“

„Kapitáne, kde to vůbec jsme?“ Zeptal se doktor Řezník.

„Běž do ponorky, dej pořádnou dávku a nezapomeň si napsat na velkou ceduli nad hlavu, že po probuzení nemáš dávat další dávku. Já ti to pak vysvětlím,“ odpověděl mu Blázen a odešel do svého pokoje na hodinku spočinout v posteli.

Ubikacemi se nesl ukrutný řev budíku. Blázen otevřel oči a na hodinách bylo přesně 13:00.

„Pong, ten debil,“ blesklo mu hlavou, posadil se, šáhnul do popelníku pro zbytek nedokouřeného jointa a zapálil ho.

Na molu postávala skupinka a čekala Kapitánův příchod. Přišel s Kokotem chodbou, kterou vstoupili poprvé, chvíli stáli u obelisku a robot cosi vysvětloval Bláznovi. Ten přiložil ruku na destičku, obelisk se rozsvítil a dveře do chodby, skladiště a kryt pozorovatelný se začaly pomalu zavírat. Dvojice se vydala k ponorce.

„Máme zavřeno, základna zapečetěna, Mozeček zamknut ve své ubikaci. Všichni na své místa, vyrážíme za obchodem,“ zavelel Kapitán Blázen, zapálil poslední brko na čerstvém vzduchu a počkal, než všichni nastoupili na palubu.

„Kokote, nebude to prdel, snad sme ještě nebyli prohlášeni za mrtvý. Číňani by nahoře ještě mohli bejt, uplynulo sotva pár dní. Půjdeš na můstek a budeš k dispozici Karlovi, tohle je jeho loď.“

„Můj vůdce, jak přikážete,“ zvedl pravačku k pozdravu Kokot a otočil se směrem k průlezu.

„Kokote, vyser se na tohle divadlo, je to trapný a vůbec nevím, jak se mám tvářit. Sereš mě už jen s tím mým vůdcem. To mi nemůžeš říkat šéfe, kapitáne, veliteli nebo třeba zmrde, ale ne můj vůdce, ty vole.“

„Můj vůdce, přeci nechcete, abych vás oslovoval 'řediteli' nebo 'předsedo' jako své poslední zaměstnavatele?“

„To asi ne, ty vole,“ povzdechl Blázen, pomyslel si opět něco o kreténech na palubě. Počkal až se Kokot vsoukal do průlezu, pak šel za ním, zavřel poklop a sestoupil do útrob své milované lodě.

Došel až na můstek, všichni již byli na svých místech, Jack ve strojovně, Frank u sebe v radiokumbále, Pong v kajutě šňupal perník a věnoval se svému terminálu VR. Zbylí členové posádky obsadili křesla v řídicí místnosti.

Karlos nachystal oblíbené kobry, zkontroloval láhve s absinthem, Urgha se protahovala v křesle u zbraní a Kokot se usadil vedle Karlose. Nad nimi ve svém pohodlném křesle trůnil Blázen a motal velkého jointa.

„Karlos, zapni systémy, nastartuj naši krásku a vpřed,“ mávl rukou Kapitán. Ponorka krátce zaúpěla a pomalu se dala do pohybu.

„Kapitáne, senzory nehlásí problémy, můžeme se ponořit a vyplout ven,“ řekl Karlos.

„Dobře, ponořit a kurz Špicberky,“ mávl ještě jednou rukou Blázen.

Ponorka se ponořila a proplula otvorem do volného moře.

„Můj vůdce, ještě můžeme spustit silové pole,“ otočil se Kokot ke Kapitánovi.

„To jde, jo?“

„Hodinky, které jsem vám dal u obelisku. Stačí jim poručit,“ odpověděl Kokot.

„Já myslel, že si říkal, že jsou to univerzální hodinky ukazující aktuální lokální čas kdekoliv ve vesmíru,“ podivil se Kapitán.

„Krycí verze, kdyby je někdo ukradl. Protože jsem je nastavil na vaši vůdcovskou DNA, nedají se nikým zneužít. Řekněte do hodinek, že chcete spustit krycí silové pole.“

Blázen přiblížil hodinky k očím, kroutil hlavou na známku údivu a promluvil.

„Silové pole spustit. Teď.“

Před vjezdem do základny se vytvořilo světélkující vlnění podobné tomu, které viděli při opravě ponorky. Blázen kroutil hlavou, řekl „*to sou mi věci*“ a sledoval monitor s výstupem z čelní kamery.

„Kapitáne, vaše první hodinky, co?“ zasmál se Karlos od řízení.

Malý bod symbolizující ponorku se přesouval po mapě mezi podmořskými velikány v hloubce tří kilometrů.

„Můj vůdce, nejsem si jist jestli ponorka dlouho vydrží v této hloubce,“ ozval se Kokot.

„Já vím, ale musíme se dostat co nejdál, než vyjedeme z tohodle pohoří, pak vystoupáme do jednoho kilometru. Následně zamíříme ke kontinentálnímu šelfu, zastavíme a připravíme se k vyloštění na pevninu. Je to jasný?“ vydal Blázen rozkaz, zvedl se z křesla a odešel do své kajuty.

„Kapitáne? Kapitáne, jste vzhůru?“ ozval se chrchlavý hlas z palubního komunikátoru.

Blázen se zvedl z lůžka, promnul oči a odpověděl, že je vzhůru. Karlosův hlas řekl, že jsou na hranici šelfu v hloubce tři sta metrů a čekají na další rozkazy. Blázen se zvedl, vzal ze židle přehozenou koženici a vydal se na můstek, kde už čekal zbytek posádky.

Blázen vyhodil ze svého křesla rozvaleného Ponga, usadil se a přitáhl monitor s mapou blíže k očím.

„My jsme tady a hornický město stopadesát kilometrů severozápadně,“ zapíchl prst nejdřív do jednoho a pak do druhého bodu.

„Přiblížíme se na tři kilometry, Kokot, Pong a Urgha půjdou se mnou, Karlos, Jack, Doktor a Frank zůstanou na palubě. Až opustíme palubu, Karlos se ponoří a odpluje na dosah vysílačky do hlubší vody, kde počkáte do našeho návratu.“

„Šéfe, takže standardní operace, ale nestandardně nepůjdu sám, že jo?“

„Přesně Pongu. Myslím, že minulý dny ukázaly, že už žádná operace nebude standardní. Běž s Jackem připravit polovinu zboží, tohle nebude prdel,“ přikázal mu Blázen.

„Franku, dej mi seznam,“ otočil se Kapitán k Frankovi.

„Tatady mamáte, Kakapitáne,“ zakoktal Frank a podal papír. Blázen jej převzal a očima přečetl.

„Ještě štěstí, že nekoktáš při psaní,“ zasmál se Kapitán.

„Vidím nějaký elektronický součástky, terminál virtuální reality, padesát kilometrů anténního kabelu?“

„Aano, Kakapitáne, jeje tetenký jajako vvlákno bobo-bource,“ mektal Frank.

„To stačí, porno je pro Ponga, předpokládám.“

„Jojo.“

Blázen se nadechl, poslal Franka zpět do jeho kumbálu a otočil ke Karlovi.

„Zaved' nás na místo vysazení, chci mít tohle za sebou. Snad se nic neposere,“ řekl Blázen, narovnal se v křesle a začal připravovat dalšího jointa.

Sto a čtyřicet kilometrů pod hladinou moře uteklo jako voda. Blázen přemýšlel nad celou operací, protože tady na severu už roky nebyl a nevěděl jaká je momentální situace v hornickém městečku. No, městečku. Čekala je pustina, kámen a záliv, kde žilo asi dva tisíce zaměstnanců palivové přečerpávací stanice a nákladního přístavu, kterým přiváželi potraviny a materiál pro důl. Relativně malá obec, která sloužila jako brána do pekel. Celý proces od těžby až po separaci vzácných kovů probíhal pod zemí v kilometrových hloubkách, kde dvacet tisíc horníků včetně svých rodin žili celé měsíce, někteří až roky.

Neviděli denního světla a v osmihodinových směnách, dvacet čtyři hodin denně, šest dní v týdnu, pokud neměli službu v neděli za ty, kteří měli zrovna volno, rubali v šachtách za úmorného vedra rudu. Vytěženou horninu nákladními výtahy převáželi do horních pater, kde probíhala v ohromných vyrubaných halách vlastní separace hledaných surovin, žádná čistá práce, nýbrž žár a jedy, aby pak v poslední fázi čištění získali pár gramů nějakých slitin, které se využívají v kosmickém výzkumu. Čirý peklo a oni se musí dostat do obytné zóny a zjistit, jestli jeho starý kontakt ještě stále dělá obchod. Starý přítel se kterým dávno v armádě šířil psychedelickou lásku a mír.

„Kapitáne, jsme na místě a připraveni k vymoření,“ probral Blázen ze slastného snění Karlosův hlas.

„Acho jo. Máme aspoň čistej vzduch?“ vzdychl Blázen.

„Máme. Kapitáne, vymořit?“

„Vymořit.“

„Pongu, jdi se připravit, půjdeš první na palubu a zkontroluješ taktickou situaci. Já, Kokot a Urgha půjdeme chvíli po tobě a připravíme člun s nákladem. Doufám, že si Kokote vzal jednu z těch bezva plošin.“

„Můj vůdce, nevzal, ale mám dva páry antigravitačních rukavic, takže bych se nebál, že situaci nevyřešíme,“ řekl suše Kokot, sehnul se pro svůj box s nářadím a připravil k odchodu.

„Kapitáne, jsme na hladině,“ řekl Karlos.

„Pongu, vylez ven. Kokot a Urgha za mnou,“ típl Blázen brko, vstal z křesla a protáhl se.

„Čeká nás byznys, budou mrtví.“

Když přišel Blázen do skladiště, Kokot s Urghou měli nasazené rukavice a překládali dvě a půl tuny perníku na člun připravený ve výtahu.

„Můj vůdce, přibalil jsem do svého kufříku pár drobností navíc, mohly by se nám hodit.“

„Šéfe, vzduch je čistej, můžete ven,“ ozval se z komunikátoru Pong a na pozadí jeho hlasu byl křik mořských ptáků. Zboží bylo naloženo, mohlo se vyrazit.

Výtah vyjel na palubu, kde už netrpělivě přešlapoval Pong.

„Šéfe, sem nadrženej zabíjet,“ přivítal příchozí.

„To je dobře, ale vydrž až ti řeknu, jasný? Spusťte člun na vodu,“ nezdržoval se Blázen zbytečnými řečmi.

„Jacku, zavři výtah a poklop. Karlos, ty se připrav k ponoření na můj rozkaz,“ pokračoval v komandování Kapitán.

Kokot s Urghou dostali mezitím člun na vodu, nastoupili a Pong šel na před k světlometu.

„Kapitáne, loď uzavřena,“ ozval se Jackův hlas z komunikátoru. Blázen nastoupil do člunu vedle Ponga a Kokot nahodil motor. Když se dostatečně vzdálili z dosahu, Blázen přikázal Karlosovi ponořit ponorku. Za chvíli byli na moři sami.

„Připlujeme ke břehu, ukryjeme člun s nákladem a vyrazíme do města zjistit jaký jsou ceny za přepravu nákladu výtahem. Dvě a půl tuny jen tak neschováme. Vezmeme vzorek, zkusíme najít starého přítele a pak uvidíme, jak se domluvíme, pokud se domluvíme. Teď bude ticho a ty Kokote jeď přesně na místo, který jsem ti ukázal na mapě.“

Člun se dal do pohybu a Kokotovy ruce je zavedly do malé zátočiny s malým kamenným molem. Přirazili k molu, Pong vyskočil na pevnou půdu, uvázal člun a vyběhl na menší průzkum okolí.

„Můj vůdce, navrhuji vytáhnout člun stranou na břeh a zamaskovat silovým polem.“

„Udělej jak myslíš, já bych si ubalil, ale byl by cejtit kouř, tak jdeme at' jsme ve městě. Čekají nás tři kilometry pěší chůze.“

„Šéfe, čistej vzduch, cesta pohodlná, ale příliš často nevyužívaná. Dlouho tady nikdo nebyl,“ vrátil se Pong z výletu po okolí. Kokot s Urghou schovali člun pod převis, Kokot zapnul maskování a přidali se k Kapitánovi.

„Jdeme,“ řekl Blázen a udělal první krok.

Jít tři kilometry kamennou krajinou, kde občas trs trávy a mech na kamenech zkrášloval toto depresivní místo, za noci prozářené hvězdami a velkým půlměsícem, po staré dlážděné cestě směrem k oranžové kupoli civilizace, fakt nebyl žádný med. Nad hlavou slyšeli křik mořského ptactva a vítr pročešával vlasy.

„Urgho, bereš pravidelně methamfetamin? Abys nám někde nedostatkem nezkolabovala,“ potichu se zeptal Blázen Urghy.

„Mám sebou pár géček od Ponga, říkal, že je to nejvyšší kvalita a prej stačí dát málo,“ odpověděla.

„Fajn, mám rád situaci pod kontrolou. Musí na vás bejt teďka stoprocentní spoleh,“ uklidnil se Blázen.

Došli k prvním stavbám a zastavili.

„Půjdete za mnou k výtahům a necháte mě jednat. Budu muset za naši přepravu zaplatit Kredity a pak budeme mít zhruba 24h, než šikmovoký objeví v blockchainu moji transakci. Ke Kreditům se sice nedostanou, ale můžou mi velmi omezit přístup a hlavně se dozví, kde proběhla platba, protože silně pochybuju, že nám nabídnou platbu černým platebním terminálem. Platba sice půjde z anonymní adresy účtu vytvořeného pirátským terminálem, ale oni tyhle nespárované číselné adresy hlídají a jak zjistěj transfer sem na sever do prdele světa, přijedou si Číňani ověřit, co se děje. Do té doby musíme bejt pryč. Jasný?“

„Jasný Kapitáne,“ řekla nechápavě, ale jednohlasně skupina a pokračovali do města.

Ulice byla rovná, vybetonovaná a všechny ostatní ulice se křížily v pravých úhlech. Obyčejné městečko vytvořené virtuálním rýsovacím prvkem stavebních inženýrů, s unifikovanými kontejnerovými domky poskládaných jeden vedle druhého. Každý měl dvě okna, vstupní dveře a malou zahradou z druhé strany. Styl ulice pouze oživovaly světla různých intenzit vycházejících z oken řadových domků, někde signalizovalo běžící televize, jinde zase intimní večer rodinky pracovníků.

„Nic tady není, všechno je stejné jak si pomatuju, samý domky zaměstnanců, jeden vedle druhého, sem tam zaparkovaný auto. Dojdeme do centra, tam je pár obchodů, bar, stanice místní ochranky, která o nás už stejně určitě ví, školka a škola pro děti,“ řekl tiše Blázen.

„Šéfe, když o nás ví, proč nám nejedou naproti?“ zeptal se Pong.

„Protože ví, že nás dostanou, kdykoliv budou chtít. Nezasahují, dokud nejde o peníze. Pak ihned střílí a teprv potom se ptají. Zvláště v případě cizinců bez dokladů a černými Kredity,“ odpověděl Blázen. Nastalo ticho, trojice se na sebe podívala a Blázen pokračoval v chůzi.

Prostředí se změnilo. Což pouze naznačilo, že se dostali z obytné zóny do průmyslové části a objevily se postavy, které proti nim vyšly ze šera osvětlení a minuly je, aby zase zmizely ve stínech. Kapitán se podíval na hodinky.

„Trvalo nám to sem dvě hodiny, až zaplatím, máme zhruba dvacet hodin, abychom udělali byznys a měli ještě časovou rezervu zmizet. Je polární noc bych řekl, jsme za polárním kruhem, takže všichni budou podezřívaví a nejspíš i trošku nervózní. Za prodej chlastu a drog dávají tresty smrti, objevení konzumenti si dají pracovní odvykací léčbu a buďto se vyklepají a nebo ne. Perník tady ale berou všichni.“

Došli k malému domku s nápisem „*Osobní výtahy*“, otevřeli dveře a vstoupili do malé místnosti s dalšími dveřmi, malým prodejním okénkem, dvěma řadami lavic a celý prostor osvětlovala blikající zářivka. Podlaha z bílých a černých dlaždic tvořila dojem nekonečné šachové desky. Stěny do třetiny

natřené světle modrým emajlem, zbytek byl pravděpodobně původně bílý. Místnost nevypadala příliš využívaně. Blázen se sklonil k okénku, kde spatřil tlustou holou hlavu s pěti bradami.

„Čtyři lístky dolů bych prosil,“ řekl Blázen do mluvítko v okénku.

„Kolik osob?“ zeptala se hlava.

„Čtyři.“

„Ať se postaví do čtverce za vámi,“ přikázala hlava bezpohlavním hlasem.

Kapitán Blázen se otočil ke skupince, kývnutím hlavy jim naznačil, aby splnili příkaz a postavili se do čtverce za ním. Neodporovali, přešli a hlava se pootočila pravděpodobně k displeji.

„Jste docela těžcí cizinci, které patro byste rádi?“ podívala se hlava skrz okénko opět Kapitánovi do očí.

„Chceme hotel a pak jdeme navštívit starého přítele. Neseme zprávy z domova,“ odpověděl Blázen.

„Je mi jedno, proč jedete dolů do toho pekla. Potvrďte částku na terminálu a potom potvrďte platbu,“ poručila hlava a mrkla tlustými víčky.

Bláznovi připadala hlava jako jednolitá koule sádla, ale musel potlačit svoji chuť říci něco nepěkného, protože nechtěl budít jakoukoliv pozornost. Sklonil se k terminálu a přiložil kartu, kterou měl dosud schovanou na řetízku pod tričkem, terminál přečetl adresu účtu, potvrdil autorizaci a odeslal požadovanou částku.

„Všem cizincům účtujete takhle velký vzdušný?“

„Všem cizincům, kteří nemají pracovní průkaz našeho zaměstnavatele. Zaměstnanci, kteří bydlí a pracují nahoře, dolů nikdy nejezdí. Zdarma to mají jen cizinci, z nichž někteří mají štěstí a po mnoha měsících zase vyjedou na povrch,“ vysvětlila hlava úředním tónem svým bezpohlavním hlasem.

„Hm, zajímavý,“ zamumlal Blázen. „A co návštěvy jako my?“

„To jsou cizinci bez pracovního průkazu. Ti platí. Ale sem návštěvy nejezdí,“ řekla stejným hlasem tlustá hlava.

„Hm,“ zamumlal zase Blázen a čekal na potvrzení platby.

„Vy jste mi ale zvláštní cizinci. Platba z anonymního účtu. Víte co to znamená?“ zeptala se hlava a Blázen měl pocit, že se hrouda sádla pokusila vytvořit škodolibý úsměv.

„Do čtyři a dvaceti hodin jsou tu Číňané a budou chtít vědět, kdo vlastně jste. Už nyní v operačním středisku místní ochranky zvoní telefon a hlas s čínským přízvukem jim říká, že z vás nemají spustit oči,“ pokračovala hlava a prasečí očka škodolibě zářila.

„Hm, co s tím uděláme?“ zeptal se Blázen.

„Šéfe, nějaký problém?“ skočil do řeči netrpělivý Pong.

„Všechno v pořádku, klid,“ snažil se ho uklidnit Blázen a otočil se opět k hlavě za průhlednou přepážkou.

„Co uděláme?“

„Zaplatili jste a nahoru stejně pojedete ve stavu, který bude odpovídat výši vypsání odměny, já vydělám vždycky,“ nekompromisně se ozvalo z reproduktoru.

„To zní férově,“ řekl Kapitán.

„Mohl bych vás nepustit a zavolat na operační dispečerovi.“

„To by mohl být problém. Dá se nějak vyřešit?“ zeptal se Blázen.

„Zaplatíte mi ještě jednou, ale na jiný účet.“

„Ty seš vychcaná svině,“ řekl Blázen do mluvítko.

„Jsem a zaplat'. Čas vám běží.“

Na terminálu se objevila nová adresa, pochopitelně neregistrovaná. Kapitán Blázen potvrdil ještě jednou transakci a schoval kartu pod oblečení na svoji hrud'.

„Hodně štěstí mrtví cizinci,“ zasmála se hlava a otočila k druhým dveřím. Ty se otevřely a za nimi byla chodba k výtahu.

„Smrt na vás čeká,“ rozloučila se hlava a obrátila pozornost k práci, která nebyla skrz okénko vidět.

Čtveřice prošla chodbou k dalším dveřím. Ty se otevřely a před nimi se ukázala kabina výtahu aspoň pro padesát lidí.

„Usaďte se do křesel a připoutejte se. Výtahová kabina pojedje do třicátého pátého patra v hloubce šest kilometrů. Cesta bude trvat patnáct minut,“ ozval se z reproduktoru syntetický hlas.

Kabina byla do půli černá, zbytek stěn a strop temně rudý. V řadách umístěné sedačky s pásy a odkládacími boxy pro zavazadla, vše v kombinaci bílé, modré a červené, s jasně rozděleným prostorem. Blázen a jeho skupina splnila požadavky, Kokot uklidil zavazadla do příslušných krabic, poslední pojistka zapadla a nad dveřmi se rozsvítil displej, který začal odpočítávat k nule.

Jakmile se objevily samé nuly, odstíněné zbytky gravitace zatlačily cestující do popruhů a na displeji začal odpočet patnácti minut. Poslední, čeho si Kapitán Blázen všiml bylo, že Kokot přetáhl přes obličej plastový pytel a sklonil hlavu.

Displej odpočítával sekundu po sekundě a jediný zvuk, který byl ve výtahové kabině slyšet a vycházel zpoza stěn, bylo hučení elektromagnetů. Minutu před koncem začala kabina znatelně zpomalovat až zastavila úplně.

„Cink“ ozvalo se z reproduktoru.

„Děkujeme za využití našich přepravních služeb. Na shledanou.“

Dveře se otevřely.

Kapitán Blázen rozepnul popruhy a opatrně se postavil. Podlaha vykonávala houpavý pohyb, takže se musel chytit opěradla. Rozhlédl se po ostatních, Urgha byla zelená a Pongovi cesta očividně neublížila, protože vypadal úplně normálně. S Kokotem to bylo horší. Pytel, který měl na hlavě byl plný černého oleje.

„Kokote, ještě že sis vzal blicí pytel, ty hlavo geniální,“ oddechnul si Blázen, „ty vole, kdyby se poblil na zem, tak to nevysvětlíme a prozradíme se jak kretění hnedka na začátku.“

Uvnitř pytle bylo slyšet syčení, jak Kokot sál obsah zpět do svých útroh. Pečlivě rukou roloval pytel tak, aby vše vymáčkł a ani kapka nepřišla nazmar. Nakonec si svým veledlouhým jazykem olízl obličej a dlaní srovnal knírek a přehazovačku.

„Můžeme?“ zeptal se Blázen.

„Můžeme, můj vůdce,“ odpověděl Kokot.

Blázen se první vydal do chodby, na konci které čekaly zase dveře. Kamera nad nimi blikla a ty se otevřely. Prošli a objevili se v úplně té samé místnosti, s tím samým malým prodejním okénkem a tlustou kulatou hlavou za sklem. Hlava se na ně podívala, nic neřekla, ani nijak jinak nereagovala a vrátila se ke své práci. Podivná čtveřice vyšla ven do ulice šest kilometrů pod zemí.

První čeho si všimli bylo bílé nepřirozené světlo.

„LEDkové osvětlení. Je levný a vydrží dlouho, nic se tady nezměnilo od té doby, kdy sem tu byl naposledy. Až na tu tlustou mluvící hroudu sádla za přepážkou. Pojdte za mnou, nic neříkejte a doufejte, že si pomatuju dobře cestu,“ tiše řekl Blázen.

Na druhý pohled ulice jevila zdání zcela běžné ulice. Až na ten třetí si cestovatel začal všimnout drobných detailů typu „*vidíme strop tunelu*“, „*ten obchod má jen čelní stěnu, zbytek je vyrubán ve skále*“, „*veřejná toaleta je místnůstka zase nečekaně ve skále, s kamenným sedátkem, kamenným umyvadlem i*

věšákem na kabát“. Celé patro, ostatně jako celé město, bylo vyрубáno ve skále, která musí nejspíš být děravá jak ementál.

V ulicích byl úplně normální pohyb, nikde nepořádek, žádný opilec či povalující se skupinky narkomanů. Lidé se pohybovali pěšky nebo na malých elektrických kolech. Směska z celého známého světa. Tady byli všichni jen kvůli Kreditům a nebo se schovávali před tím, před čím utíkali. Hodně často z obojích důvodů. Nikdo neměl důvod na sebe upozorňovat.

„Je to tady furt stejný,“ mumlal si Blázen. „Pokud mě pamět neklame, ještě kousek támhle na křižovatku, pak se dáme doprava na bulvár a je to třetí nebo čtvrtý hotel. Jeden z prvních, protože starý přítel pro sebe urval ještě hodně místa ze skály.“

„Šéfe, my budeme v hotelu?“ zeptal se Pong.

„Ano, tady se všechno řeší v hotelích. Záleží jen na hoteliérovi. Můj starý přítel tady koupil kus skály, když Společnost rozšiřovala důl,“ odpověděl Blázen a pokračoval v chůzi.

Došli na křižovatku, Kapitán se rozhlédl, zahrnul vpravo, pomalu šel a koukal po hotelových cedulích.

„A jsme tady,“ zastavil a ukázal na neonový blikající nápis nad ošuntělým vstupním portálem s jasným červeným kobercem, který pokrýval schody. Skupina zvedla hlavy jako jeden muž a jejich oči spočinuly na nápisu „U Starého přítele“.

Blázen vstoupil na schody, po koberci se vydal k dvoukřídlým dveřím, které oběma rukama otevřel a vstoupil.

Vnitřní interiér připomínal salón z dob divokého západu. Masivní dřevěné stoly, židle, obložení stěn včetně sloupů a schodiště zcela jasně křičely na přichozího, že toto je drahé a luxusní místo. Dostat tolik tvrdého dřeva šest kilometrů pod zem a postavit z něj repliku podniku z devatenáctého století nebyla laciná záležitost. Kapitán přešel k pultu s nápisem „Recepce“ a dlaní zazvonil na starý zvonek. Ozvalo se cinknutí a nic se nestalo. Pouze vstoupil Pong s Urghou a Kokotem.

Blázen ještě jednou zazvonil a konečně se otevřely malé dveře ve stěně u konce recepce. Vstoupila stará paní s hůlkou a dobelhala se k pultu.

„Čeho si žádáte?“ zeptala se stařeckým hlasem, prohlížela pozorně Blázna a vypadalo to, že se jí zablesklo v očích.

„Navštívit starého přítele,“ řekl Blázen a díval se na babku ve zcela obyčejném oblečení, jaké nosí v tomto věku staré ženy.

„To říká každý, kdo sem přijde,“ zasmála se stařecky babka za pultem.

„Měl bych tady mít rezervovaný pokoj,“ odpověděl Blázen a vyndal z peněženky jakousi vizitku. Podal lístek stařeně, která jej vzala svojí rozklepanou rukou a přiblížila velmi blízko k očím. Chvilí bylo ticho, pak zvedla starou hlavu a pověděla.

„Vypadá to, že máte pravdu, mladý pane. Momentíček, dojdu ověřit, jestli je váš pokoj připraven.“ Otočila se a šourala za pomoci berle zpět k malým dveřím.

Blázen se podíval na svůj doprovod, ten mlčel a díval se zase na Blázna. Po pár minutách tichého čekání se otevřely dveře s nápisem „Soukromý prostor“ a objevila se ta samá babka.

„Ty, pojď se mnou,“ ukázala směrem k Bláznovi a ten se vydal k ní.

„Hned jsem zpět. Pongu, klid a nepanikař, všechno jde přesně tak jak má jít,“ řekl ještě Pongovi a vešel do dveří.

„Co budeme dělat?“ zeptal se netrpělivě Pong.

„Čekat,“ odpověděla Urgha a prohlížela si prostor. Nikdy nic takového neviděla. Velké dřevěné schody do horního patra k ochozu s celou řadou dveří do jednotlivých pokojů. U barového pultu nebyl nikdo

kromě barmana a jakéhosi slintajícího muže s hlavou v dlaních. Urgha se vydala k občerstvovacímu pultu a Pong s Kokotem následovali její kroky.

„Co máte k pití, barmane?“ zeptala se Urgha, „dala bych si něco ostřejšího.“

„Mladá slečno s krásnýma očima, můžu vám nabídnout malinovou limonádu s kapsaicinem, extraktem z panamských chilli papriček.“

„To neznám, co to se mnou udělá?“

„Podívej se na toho chlapíka, ten jich dal už pět,“ ukázal barman rukou k muži s hlavou v dlaních a odkapávajícími slinami z úst.

„To vypadá brutálně. Dej mi tu jednu malinovku,“ odhodlaně řekla Urgha.

Barman nalil jednu sklenici a kápl kapátkem pár kapek z lahvičky. Přidal trošku ledu, citron a brčkem zamíchal. Výsledek podal před Urghu a usmál se.

Urgha si prohlédla sklenici, vzala ji pravou rukou a napila se. Oči se jí rozšířily, čelo orosilo a něco chtěla říct, ale slova nechtěla z úst ven.

„Cloumák, že mladá slečno? Kopněte tam i ten zbytek,“ smál se Barman, „vy dva si dáte taky?“

„Já bych si dal,“ řekl Pong, když viděl, že se nemůže nechat zahanbit mimozemskou děvkou, kterou by nejradši hned teď a tady na tom tvrdém stole tvrdě opíchal a hrnul se k pultu.

Barman umíchal další drink a předložil ji před Ponga. Ten se nadechl a vypil sklenici na ex. Položil ji, zbledl a musel se chytit barové stoličky. Posadil se a v hlavě měl pořádnou bramboračku.

Urgha, aby se nenechala zahanbit, vypila zbytek skleničky a sedla si na stoličku vedle Ponga.

„Co vy, krásnej pane?“ zeptal se barman Kokota.

„Děkuji, já nikoliv. Mám špatný žaludek a mám od doktora zákaz ostrých pokrmů,“ odpověděl Kokot.

„Jak myslíte, pane. O hodně ale přicházíte,“ zkusil ještě jednou barman prodat své zboží.

„Ne děkuji, opravdu si nedám. Nejste vy náhodou Žid?“ zeptal se Kokot.

Barmana otázka očividně nerozhodila.

„Nikoliv, pan majitel je Žid.“

Kokot nic neřekl a podíval se po Pongovi a Urghze. Oba dva seděli na barových sedačkách, hlavy v dlaních a mohutně slintali jak hladoví psi.

Dveře, ve kterých zmizel Kapitán, se otevřely a vyšel Blázen.

„Co to tady vyvádíte, dementi?“ zeptal se Kokota.

„Dali si na baru malinovku s chilli,“ odpověděl.

„A to tak slintaj?“ podivil se Blázen.

„Prudká reakce, můj vůdce,“ odpověděl Kokot a všiml si, jak se po něm barman podíval.

„Radši mlč, Kokote,“ řekl Blázen.

„Pongu, Urgho, seberte se, někoho vám představím a pak se ubytujeme,“ pokračoval Blázen a podkopl Pongovi stoličku. Ten spadl a začal se pomalu zvedat.

„Šéfe, to byla mrda.“

Urgha opatrně položila nohy na zem a vyzkoušela rovnováhu.

„Srovnejte se, mlčte a pojdte za mnou,“ zavelel Blázen a šel zpět ke dveřím. Z nich zrovna vycházela zvláštní postava v černé sutaně s úplně bílou tváří, bílejma dlouhejšma vlasama, bílejma pejzama a orlím nosem, výrazným bílým vousem a malými kulatými brýličkami, pod nimiž mrkala šibalská pomněnkově modrá očka.

„Tohle je můj starej přítel. Neexistuje už moc lidí, kteří znají jeho pravé jméno a ani vy se ho nedozvíte. A tahle stará paní je jeho matka, vůbec jsem nevěřil, že ji ještě někdy uvidím. Báječná paní s báječnou smrtící holí,“ zasmál se Blázen.

„Pojdte za mnou, ukážu vám vaše spaní,“ řekla bílá postava v černém, otočila se a vešla zpět do dveří. Skupina se vydala za ní.

Procházeli kamennou chodbou k dalším dveřím, které, když se otevřely, otevřely zcela jiný svět. Opilé lidi, holky na stolech, bar plný hostů a pianista hrající jak o život. Všude zahuleno, že by se dal kouř nožem krájet a všudypřítomný hluk.

„Pěkné, že?“ zeptal se bílý muž a otevřel vedlejší dveře s nápisem „*Soukromý prostor*“.

Vešli, dveře se zavřely a zavládlo ticho. Ocitli se zase v jiném světě. Došli k malé recepci, kde jim mladá dívka předala pásky na ruce s tím, že je mají pořád nosit, jinak se neotevrou dveře do privátních prostor.

„Recepční vám ukáže vaše ubytování, budete mít luxusní apartmá, jeden vchod, čtyři malé pokoje a jedna společenská místnost s kuchyní a samozřejmě koupelnou s opravdu luxusním záchodem,“ řekl bílý starý přítel.

„Za dvě hodiny přijdete sem a recepční vás pošle za mnou,“ dodal.

Blázen, Urgha, Pong a Kokot se vydali po schodech za mladou recepční, která je dovedla až na konec chodby, kde byly dveře a mlčky na ně ukázala, otočila se a šla pryč.

Kokot vzal za kliku a otevřel do prostorné chodby s několika dalšími dveřmi a velkým průchodem do společenské místnosti, kde byl vidět kus luxusního stolu a na pohled velmi pohodlné pohovky. Vstoupili dovnitř.

Urgha se rozvalila na koženou pohovku a dala nohy na stůl.

„Luxus!!!“ zakřičela.

Kokot našel dálkový ovladač k televizi a okamžitě ji zapnul. Informační panel v obraze hlásil dostupnost 7457 televizních kanálů.

„Pohoda,“ řekl a začal přepínat program za programem, jako kdyby měl nastat konec světa.

Pong si narýsoval několik lajn, šoupl je do sebe, podal šňupátko Urghze, aby si dala svoji pravidelnou zdravotní dávku. Nepřemýšlela a natáhla jednu do pravé nosní dírky.

„Jdu se podívat do baru,“ řekl Pong a podíval se na Urghu.

„Nikam nejdu, Číňane,“ odsekla a znova se uvelebila na pohovce.

„Jak chceš, skouknu jaký tady maj děvky,“ odpověděl Pong a vyrazil ke vchodu.

„Pongu, hlavně žádnéj průser, musíme bejt nenápadný a za dvě hodiny dole u recepcie, jasný?“ ozval se Blázen ze záchoda a zvuk crčení moči naznačoval, že chčije.

„Šéfe, jasný, ale tohle místo nevypadá, že by bylo pro svatý,“ zasmál se Pong.

„Jdu si dát brko v klidu a na chvíli natáhnu záda. Kokote, za dvě hodiny budíček. Prosím,“ řekl Blázen a zmizel ve svém pokoji.

Kokot nic neřekl a stále přepínal jeden televizní kanál za druhým. Urgha dřímala.

Pong vešel do hostince. Rozhlédl se a promnul pravou rukou svoji dlouhou čínskou bradku. Jeho tradiční oblek čínského kung-fu mistra mezi místní směskou podivných lidí zapadne dokonale, pozornost budít rozhodně nebude. Procházel mezi stoly, obešel ruletu a zamířil k baru. Jeho cvičený zrak sjížděl návštěvníky tohoto podzemního pajzlu a odhadoval na koho si má dát pozor. Horníky poznal podle jejich upracovaných a mozoly pokrytých rukou a věděl, že tihle chlapi mají sílu medvěda kříženého se slonem. Nebezpeční soupeři, zvláště pokud jsou pod vlivem alkoholu a perníku.

Došel k baru, protlačil se k pultu a mávl na první volnou slečnu nahoře bez.

„Co bys rád cizinče?“ zeptala se a zatřepala kozičkami.

„Něco ostřejšího, kočičko,“ odpověděl Pong.

„Takovýho slad'ouška jsem tady ještě neviděla, tak to abych vytáhla něco velmi speciálního,“ zasmála se, kozičky se pěkně zhoupaly a natáhla ruku pro jednu z láhví z police na stěně. Nalila do whisky a položila sklenici před Ponga.

Pong zvedl sklenici, prohlédl si obsah proti světlu a lehce ochutnal.

„Já moc často nepiju, ale potřebuju spláchnout tu limonádu, kterou mi nalili tam za těmi dveřmi,“ ukázal Pong směrem ke dveřím, kterými přišli, kopl panáka do sebe a oklepal se.

„Dobrá kořalka, ještě jednou, koťátko,“ zasmál se Pong a položil sklenici na pult. Prsatá obsluha nalila do sklenice a posunula ji blíž k Pongovi.

„Koťátko, jsi tady samo a nebo jsou tady ještě nějaké další sestřičky kočičky?“ zeptal se nadržžený Číňan.

„To záleží. Máš čím zaplatit?“ zeptala se barmanka.

„Jsme tu na návštěvě u starýho přítele, teda respektive můj šéf,“ odpověděl na otázku Pong.

„To říkají všichni, ukaž svoji přístupovou kartu k účtu nebo budeš mít problém, kocourku,“ s úsměvem zareagovala kozatá barmanka.

Pong se usmál, vyhrnul si rukáv a ukázal náramek, který dostal.

„Stačí, kočičko?“

„Stačí, kocourku. Já si tě jen pípnu a když půjdeš támhle po schodech do prvního patra, najdeš tam soukromé kóje s pěkným výhledem na ruletu a na mě,“ řekla barmanka, pípla náramek čtečkou, nalila Pongovi panáka na cestu a šla se věnovat dalšímu zákazníkovi. Pong se rozhlédl a vydal se po schodech do míst, kde čekal pěkně nadržanou zábavu.

Uběhl nějaký čas, závěs se rozhrnul a objevila se Bláznova hlava.

„Tady seš Pongu, ta pěkná kozatá barmanka mi říkala, že budeš někde tady. Co děláš?“ rozhlédl se po pěti nahých kurvičkách, které ležely na opravdu velkém stole.

„Sbírám informace a nové známosti,“ zasmál se Pong a začal se oblékat.

„Moje koťátka počkejte tu, já se vrátím,“ rozloučil se s holkami a vyšel za Bláznem.

Protlačili se mezi návštěvníky, zamávali prsaté barmance a zmizeli ve dveřích. U malé recepce již stála Urgha s Kokotem, odpočatí a připravení k další akci.

„Pongu, kde si byl?“ zeptala se Urgha.

„Seznamovat se a udělat si malej přehled o tom, kdo tady je, moje milá nadržaná mimozemská kurvičko,“ se spokojeným úsměvem odpověděl Pong.

„A co si zjistil, Číňane?“ rýpavě řekla Urgha a bylo jí jasný, co tak asi mohl nadržžený kung-fu mistr dělat.

„Že jsou tady samí slušní lidé a nemáme se čeho bát. Tedy skoro.“

„Pongu, jak skoro?“ zeptal se Blázen.

„Šéfe, no skoro. Protože všichni ti slušní lidé se zde před něčím skrejvají a tady jde jenom o Kredity. Bude to rozhodně drahá návštěva,“ odpověděl Pong.

„Vážení hosté, pan ředitel vás očekává,“ řekla slečna recepční a ukázala na dveře za zády. Čtveřice obešla pult a vešla. Krátká chodba byla zakončená těžkým závěsem, kterým se těžko protáhli a vešli do kulaté místnosti s velkým stolem, za kterým seděl v koženém křesle starý přítel. Před stolem byly již připraveny čtyři pohodlné křesílka a bílý muž naznačil, aby se usadili.

Když se uvelebili, Blázen vyndal tlustého jointa a zapálil ho. Bílá hlava za stolem promluvila.

„Blázen mi již pověděl, proč jste tady a co chcete. Budu stručný, kdyby přišel kdokoliv jiný, skončil by v kyselině v separátorech rudy. Pongu, vím kdo jsi a vím, že kdybys dostal rozkaz, devadesát devět procent mých návštěvníků je mrtvých, aniž by si uvědomili, že je někdo zabil. Drž se na uzdě, protože to zbývající procento by zabilo tebe. Urgho, po tobě jdou Tasmánci a Číňani. Četl jsem o tobě ve svodkách z odposlechů, ale nevěřil jsem, že tě někdy uvidím. Potěšení na mé straně, že jsme se mohli seznámit, ale tvoje budoucnost je velmi nejistá. Drž se chvíli Kapitána.

Robote, tebe bych chtěl mít, ale jak jsem pochopil, na prodej nejsi. Škoda. Opravdu veliká škoda, ale krást tě nebudu. Už se známe s Bláznem příliš dlouho, než abych naše starý přátelství zkurvil tím, že mu ukradnu něco, co nemůžu nikdy mít.“

Kokot se zvedl, řekl „promiňte“, otočil se a vyblil olej do blicího pytlíku.

„Blázen mě upozornil, že máš slabej žaludek,“ odmlčel se Starý přítel a čekal až Kokot dokončí recyklaci. Přitom si všiml, že kromě Blázna jsou všichni nadechnuti a nachystáni promluvit.

„Nic neříkejte, budu mluvit jenom s Bláznem,“ zarazila je bílá hlava za mohutným stolem a zvědaví tazatelé tiše vydechli.

„Abych se vrátil proč jste tady. Položky ze seznamu jsem schopen do pěti hodin sehnat, ale bude to drahý. Dvě a půl tuny methamfetaminu stačit nebude. Tady jste šest kilometrů pod zemí a všechno je zatížený hloubkovou daní. Navíc, dostat všechno sem dolů a vaši objednávku nahoru nebude jednoduchý, nelze použít oficiální cestu, což nebude taky nejlevnější. Co s tím Blázne?“

„Starý příteli, nic s tím neudělám. Zaplatím. Počítal jsem s tím trošku předem.“ pověděl Blázen.

„Dobře, jak?“

Blázen se zamyslel a bylo vidět, že nad něčím přemýšlí, pak promluvil.

„Starý příteli, víš že se známe dlouho a něco máme za sebou. Přede mnou se nyní otevřela nová budoucnost a nová příležitosti a byl bych rád, kdybys aspoň něco mohl sdílet se mnou. Pokud půjde všechno dobře nebo aspoň trošku podle plánu, čeká mě penze, kterou by si přál každé dýler. Z dosahu pozemské moci. Myslím, že pořád ještě mám podíl v tomto hotelu, že?“ řekl Blázen.

Starý přítel se podrbl ve vousech, krátce přemýšlel a pak opět promluvil.

„Máš.“

„Bude to stačit?“

„Bude, můj starý příteli. Vyrovnáme můj starý dluh tvou novou budoucností. Počkejte v pokoji, Pongu promiň, ale musí to tak být a až bude vše připraveno, přijdu pro vás osobně, dovedu k připravené objednávce a k našemu – řekněmež – utajenému výtahu a Blázen mi předá souřadnice, kde je uloženo zboží. Rozumíte? A teď běžte, mám ještě práci.“

Bláznova partička se potichu zvedla a mlčky odešli.

„Šéfe, musíme zůstat na pokoji?“ zeptal se Pong, když se objevili opět u recepcce.

„Starý přítel mluvil jasně, musíme a to bez debaty. Jsme jen obchodníci a ti se zde příliš neukazují,“ odpověděl Blázen a vydal se po schodech na konec chodby k pokoji.

„A Šéfe, ten Frankův seznam vás stál velkej balík, žejo?“

„Pongu, stál a už drž hubu,“ zamručel Blázen a žvýkal konec jointu.

„Podíváme se do ledničky, mám docela hlad,“ řekla Urgha a zamířila k ledničce. Pong a Blázen se uvelebili v pohovce a sledovali jak Kokot přepíná jeden program za druhým.

„Ty seš na tu televizi nějaké ujetej, co?“ zasmál se Pong a chystal lajny.

„Zabíječ času. Víš, že nemůžu spát a tenhle obraz je fakt super. Lepší než to moje chrchlátko z osciloskopu,“ odpověděl Kokot.

„Vážení, udělám jídlo, jsou tady nějaké konzervy pro hosty a hotelový bar je také plný,“ ozvala se z kuchyně Urgha.

Zazvonil zvonek a ozvalo klepání na dveře. Urgha vstala a než došla do chodby, vešel Starý přítel s doprovodem v podobě dvou ohromných goril. Skutečných goril v krátkých kalhotách a se zbraněmi v pouzdrech na koženém opasku.

„Zboží je připraveno, připravte se k odchodu,“ řekl, šel k Bláznovi, cosi si pověděli a pak zamířili k televizi. Starý přítel šáhnul za televizi. Stěna se odsunula a odkryla chodbu.

„Šéfe, je to bezpečný?“ zeptal se Pong.
„Vidíš jiný řešení?“ zasmál se Blázen a vlezl do chodby.

Po několika desítkách metrů došli k místnosti s malým nástupištěm, kabinou asi pro patnáct lidí posazenou nad elektromagnetickým kolejištěm.

„Měli byste vědět, že Číňané už přijeli a vyptávají se. Nezbývá vám moc času. Na povrch odjedete mým soukromým nákladním výtahem a až budete nahoře, Blázen bude dobře vědět, kde jste. Teď pojďme.“

Starý přítel a jeho dvě mlčící gorily se usadili do zadních sedaček a Bláznova skupina šla do předních. Kabina se dala do pohybu a ukazatel maximální rychlosti se zastavil na 100km/h. Asi po pěti minutách začal magnetický vagon zpomalovat až nakonec zastavil u nástupiště, které vypadalo jako to, ze kterého vyrazili.

„Pěkná jízda, že?“ lehce se usmál Starý přítel.

Přešli do vedlejší místnosti, kde již čekaly dvě větší krabice uložené ve výtahu.

„Jestli chcete, můžete se podívat dovnitř,“ řekl bílý Starý přítel.

„Podívám se, vždycky jsme prověřovali zboží, se kterým jsme obchodovali. V tom přeci spočívá kouzlo byznysu, že prodáváš jenom zboží, kterému sám věříš,“ rozesmál se Blázen a otevřel první krabici. Koukl do ní, přešel ke druhé a také zkontroloval obsah.

„Všechno vypadá dobře. Starý příteli, já ti děkuji a myslím, že víš, kde máš připravené zboží. Na našem starém místě. Tady máš ovladač, kterým vypneš maskování. Podíl je srovnanej a až se situace uklidní, snad se vrátím na návštěvu.“

Blázen objal svého starého přítele, poplácali se po zádech a nastoupil do výtahu. Za ním se mlčky přidala skupinka jeho přátel. Dveře se zavřely a výtah se rozjel.

„Můj vůdce, cítím, že tento výtah není blicí,“ poznamenal Kokot.

„To bude asi tím, že není tak rychlej jako ten, kterým jsme sem přijeli. Podívej se na hodiny,“ odpověděl Blázen a ukázal rukou nad dveře.

Než se dostanou na povrch, čeká je hodinová cesta výtahem. Pochopili, proč jsou u stěny sklápěcí sedačky, dva popelníky a malý bar. Kapitán začal motat brko.

„Tohle bude dlouhá cesta.“

„Šéfe, víte co nechápu. Proč se nás nezeptal, jak ty bedny odsud dostaneme?“ zeptal se Pong, aby řeč nestála.

„To je jednoduchý, Pongu. Protože to už nebylo součástí dohody a dobře věděl, že kdybych neměl tuto otázku vyřešenou, zeptal bych se. Obchod se dělá jednoduše a poctivě. Žádný komplikace navíc.“

„Kde se vůbec objevíme?“ dotázala se Urgha.

„Pokud se nepletu, asi čtyři kilometry od našeho člunu.“

„Takže nás zase čeká procházka,“ zamručel Pong a rýsoval lajny.

Hodina uběhla jako voda a výtah začal zpomalovat. Urgha s Kokotem nasadili pracovní antigravitační rukavice a „*potěžkali*“ bedny. Výtahová kabina zastavila. Dveře se otevřely.

„Pongu, zkontroluj místnost,“ řekl Blázen a postavil se ke dveřím. Pong vstoupil opatrně do místnosti a rozhlédl se.

„Až na krev na podlaze, vzduch čistej, šéfe,“ ozval se Pong.

„Jaká kurva krev? Jdeme opatrně ven.“

Místnost byla prázdná, jen od dveří výtahu se táhla krvavá skvrna, jak někdo táhl pryč tělo. Blázen se sehnul a dotknul se skvrny.

„Je čerstvá. Myslím, že Číňani to tady našli. Pongu jdi ven a proveř okolí.“

„Šéfe, velmi rád. Chci zabít nějakou svini už pěkně dlouho,“ zasmál se Pong a zmizel jako pravý mistr kung-fu.

Pong zavřel oči a naslouchal okolí. Jeho instinkty zabijáka mu říkaly, že není sám. Chřípí zachytávalo jemný pach potu naplněného strachem a cítil tlukot srdcí svých nepřátel, schovaných kdesi ve tmě. Rychle a tiše se pohyboval ve stúnech, které ve slabém nočním světle hvězd vrhaly okolní kameny. Byl tichý jako noční můra a světelné paprsky se odrážely od jeho meče.

Ucítil velký závan strachu a jeho mozek lovce věděl, že našel svoji kořist. Muž v kukle a černém obleku byl skrčený za kamenem, odkud sledoval malou boudu přilepenou ke skále. Ještě netušil, že smrt už stojí za jeho zády a čeká. Přibližující se smrt vycítí člověk stejně jako zvíře. Je to neodvratný okamžik v každém životě a tato chvíle právě nastala. Skrčený muž otočil hlavu a v tu samou chvíli jeho krkem projel Pongův meč.

Pong se sklonil a tiše řekl.

„Můžeš umírat potichu a dlouho nebo potichu a velmi krátce. Ukaž mi na prstech kolik vás je.“

V nočním světle se leskly Pongovy bílé, perníkem poškozené zuby a bylo vidět, že si okamžiky užívá. Muž chvíli přemýšlel, zvedl ruku a ukázal tři prsty. Pong se k němu sklonil.

„Lžeš mi, kolik vás je?“

Po krátké tiché pauze muž, kterému se pomalu zaplavovaly plíce krví, zvedl ještě dva prsty.

„To už je lepší,“ řekl Pong, otočil mečem a zkrátil utrpení najatému zabijákovi. Nadechl se a rozhlédl. Opět zklidnil svoji mysl a naslouchal šepotání větru a zvukům okolí. Po chvíli otevřel oči a zmizel mezi stromy.

Dalšího muže našel v křoví a taky nedostal žádnou šanci. Pongův rychlý pohyb oddělil hlavu mezi druhým a třetím obratlem, ta odpadla a Pong uviděl vyděšené oči, které ještě naposledy stihly mrknout.

„To mě baví,“ pomyslel si a šel dál. Věděl, že zbytek vrahů nebude daleko. Pomalu a potichu obcházel obloukem ve vzdálenosti několika desítek metrů boudu a třetího muže si všiml, jak se plazí travou.

„Čas na jedovou foukačku,“ pomyslel si Pong a vytáhl ze záhybů svého obleku pouzdro s foukačkou a několika otrávenými šípy. Nabil foukačku, zamířil a prudce vydechl. Vše opět schoval a sledoval plazícího muže. Jeho pohyby byly stále pomalejší, až se zastavily úplně, tělo s sebou šklublo a bylo ticho. Několik sekund po zásahu. Pong cítil uspokojení. Ještě zbývají dva a ti se ukážou sami.

Byli nakonec tři. Viděli, že se něco stalo, vylezli ze stínů skal a zamířili k trávě, kde leželo tělo jejich parťáka. Pong cítil, že je čas na poctivý, férový zápas tváří v tvář. Dívat se do očí umírajícího soupeře po řádné bitce bylo největším Pongovým potěšením. Vyšel ze stínu a šel svým protivníkům naproti.

Zastavili pár metrů od sebe. Pong si je prohlédl, ti samí nájemní zabijáci, celí v černém a v kuklách, ozbrojení meči a pravděpodobně i několika dalšími ukrytými zbraněmi.

„Myslím, že víc nás už nedorazí, smrt si pro vás přišla,“ zasmál se Pong a udělal nějaký kung-fu trik, jenž byl zakončen pěkným efektem s mečem. Tři černí muži se zasmáli a rozeběhli vstříc Pongovi. První chlap to schytl a ani neměl čas k překvapivému výrazu. Pong udělal úkrok a jedním máchnutím meče ho rozpůlil od levého ramene až k rozkroku, čistým řezem podél páteře. Dva zbývající běžící muži šokem z nečekaného překvapení zastavili. Pong se zasmál a vyskočil proti nim. Uletěl několik metrů, odrážeje se špičkami nohou od kamenů a trsů trávy a dopadl na nohy za zády obou nájemných lovců. Tomu rychlejšímu odsekl mečem temeno hlavy a velmi se bavil překvapeným výrazem v očích umírajícího muže, kterak se vlastními rukami hrabe ve svém vlastním mozku.

Pongovo štěstí a blaho vrcholilo, methamfetamin smíchaný s adrenalinem šlapal na plný obrátky. Poslední muž se otočil a začal utíkat. Dveře boudy se otevřely a tmou pročísl světelný kužel. Běžící muž překvapením zastavil a podíval se na Kokota, který vyšel ven.

„Pongu, vůdce se ptá, jestli už je bezpečno?!“ zakřičel do tmy. Postava, která na malý okamžik zastavila, se zhroutila. Malý okamžik mezi životem a smrtí.

„Už je, vzduch sem vyčistil a můžete ven,“ odpověděl Pong a šel se podívat na svoji poslední kořist. Hvězdice se zabijákovi zasekla do spodní části páteře. Byl při vědomí, ale nemohl hýbat nohama. Pong se nad něj postavil, rozhrnul svůj čínskej oblek, vytáhl péro a vychcal se na zraněného chlápka. Chcal dlouho a nepřetržitě. Když dokončil vyprazdňování močového měchýře, oklepal čůráka a zase schoval. „Kdybych tady byl sám, ještě bych si vyhonil,“ zasmál se úchylným smíchem.

Přišel k němu Blázen a podíval se na pochcanýho ležícího chlapa se znehybněnýma nohama.

„Cos vyváděl, prosimtě?“ zeptal se Blázen.

„Šéfe, malá bezvýznamná šarvátka s pár amatérama.“

„Kdo to je vůbec?“

Pong špičkou svého meče sundal masku z hlavy muže a oba zírali na jakéhosi asiata, přesně řečeno na Číňana, jemuž se v očích zračila směs strachu, nejistoty, ponížení a tradičně blížícího okamžiku smrti.

„Kdo jsi?“ zkusil to na něj Blázen. Muž mlčel.

„Pongu. Dělej si s ním co chceš, ten nám nic už neřekne. Neměls ho pochcat, myslím, že je uraženej,“ rozhodl Blázen a šel s Kokotem zpět do boudy.

„Tak jsme zůstali sami,“ otočil se Pong zpět k ležícímu muži.

„Trošku se pobavíme,“ vytáhl dva dlouhé nože.

„Co takhle menší pitvička? Že bych ti ukázal pár orgánů,“ usmál se Pong, sundal šaty a zůstal jen v tričku. Sehnul se k chlapovi, rozřízl mu oblek a nakreslil po jeho hrudi a bříše pár čar.

„Důležitý je nepoškodit tepny, abys mi rychle nevykrvácel,“ uklidňoval ho Pong a řízl do první čáry. Chlap zařval, Pong ho udeřil pěstí do spodní čelisti až si ukousl jazyk. Oběť přestala řvát, chrčela a plivala krev. Pong se dál věnoval své operaci. Nejdříve ukázal žaludek, pak muži vysvětlil funkci střev, nezapomněl ukázat střevo slepé, slezinu, játra a nakonec strčil ruku pod hrudní koš a vytáhl tlukoucí srdce a ukázal je umírajícímu zabijákovi. V jeho očích zůstala obtisknutá čirá hrůza.

„Paráda,“ zafuněl Pong, utřel náčiní od krve a moči, oblékl se a šel za ostatními.

„Šéfe, hotovo. Můžeme se vydat na cestu,“ řekl Bláznovi a vypadal velmi spokojeně. Mrd a pak smrt. Splněná fantazie úchylného mistra kung-fu.

Skupina vyšla ven. Pong s Kapitánem v čele, za nimi Urgha v Kokotem, každý nesoucí jednu bednu. Byla před nimi delší cesta. Vešli do polární noci.

„Ještě, že je léto,“ řekl Pong.

„Jo, máme kliku, Pongu,“ odpověděl Blázen.

Bez jakéhokoliv kontaktu s jakýmikoliv dalšími zabijáky se přibližovali ke svému cíli. Blázen vyndal komunikátor a zkusil zavolat Karlose.

„Tady Blázen, je někdo na příjmu?“

Chvíli bylo slyšet šumění, pak něco cvaklo a ozval se Karlos.

„Rakev příjem. Máme se přesunout na místo pohřbu?“

„Ano. Blázen konec.“

„Ještě pár minut a jsme u člunu,“ řekl a odbočil směrem k moři. Přístav našli rychle, Kokot vypnul maskování, vyndal člun, zkontroloval zboží a znova zapnul maskovací pole. Naložili bedny do člunu, odtáhli na moře, nastoupili a vydali se na cestu k místu setkání s Karlosem.

„Kapitáne, to nebyl špatný výlet,“ zasmála se Urgha.

„Že jo, ale už se těším do našeho nového domova.“

„Můj vůdce, blížíme se k místu vyzvednutí,“ skočil jim do řeči Kokot a zpomalil člun.

Blázen se postavil a pátral po ponorce.

„Kde ten debil je?“ přemýšlel nahlas Kapitán.

„Šéfe, vidím nějaký světlo,“ ukázal směrem k hornickému městu Pong. Blázen se sehnul pro dalekohled a sledoval vzdálený obraz.

„Myslím, že už nás hledají,“ řekl Blázen.

„Kapitáne, stoupáme k hladině,“ ozval se z komunikátoru Karlosův hlas. Osazenstvo člunu se začalo rozhlížet, až Urgha uviděla pod hladinou malý světelný bod, který se přibližoval.

„Tady je,“ řekla a ukázala k hladině.

Několik desítek metrů od jejich člunu se začala vlnit voda, ze které se vynořila velitelská věž.

„Už bylo na čase,“ pomyslel si Kapitán Blázen a s potěšením sledoval, jak z boků ponorky stékají čůrky mořské vody, ve kterých odrazilo světlo hvězd.

Ozval se zvuk otevíraného průchodu, na věži se objevila postava Jacka a zamávala. Člun zamířil k ponorce. Po přiřazení přeskočil Blázen na palubu, šel za Jackem, vzal od něj palubní triedr a sledoval pohybující se světla na obzoru.

„Urgho, přelož s Kokotem rychle náklad a ať už sme pod hladinou. Hledá nás víc než jedna loď. Pongu, dohlídni na překládku, já jdu na můstek,“ řekl Blázen.

Karlos seděl ve svém křesle a věnoval pozornost mapám. Kapitán se usadil a začal balit joint.

„Franku, co máš na radarech?“ zeptal se mimochodem.

„Kakapitáne, tři lodě aa ppřibližují sese,“ vykotal Frank.

„Fajn, běž do skladiště zkontrolovat bedny, jestli je v nich všechno, co jsi požadoval,“ odpověděl Blázen, „Pongu, jak jde překládka?“

„Šéfe, je hotovo, nákladní výtah právě sjíždí do skladu.“

„Pěkná práce, pojďte dovnitř, ať odsud můžeme rychle zmizet.“

Urgha, Kokot a Pong zmizeli v útrokách ponorky, uzavřeli poklop a šli za Kapitánem na můstek.

„Karlos, ponořit a plnou parou domů,“ rozkázal Blázen a Karlos s ponorkou zamířil pod hladinu moře.

„Kapitáne, za chvíli opustíme kontinentální šelf a zamíříme do hlubokých vod,“ řekl Karlos.

„Dobře, jdu si na chvíli srovnat záda a popřemýšlet nad dnešním dnem,“ pověděl Blázen a s rozkouřeným jointem odešel do kajuty.

Čas uplynul jako voda a Kapitána probudil Kokotův hlas.

„Můj vůdce, jsme doma a je nutné zvednout silové pole okolo základny. Přijďte na můstek.“

Kapitán vstal z postele, vychcal se, oblékl a šel do řídicí místnosti ponorky.

Na jednom z monitorů byl vidět vjezd do jeskyně. Blázen se podíval na své univerzální hodinky a rozkázal jim „zvednout pole“.

Světélkování okolo vstupu zmizelo, Karlos opatrně vplul dovnitř a zamířil k molu.

„Kapitáne, jsme doma.“

„To je dobře, začínám mít hlad,“ odpověděl Blázen a odešel otevřít průlez.

Na molu se sešlo celé osazenstvo, Urgha s Kokotem přeložila náklad na antigravitační plošinu a Blázen šel otevřít základnu.

„Mimochodem, kde máme doktora?“ zeptal se.

„Já nevím, neviděl jsem ho celou dobu,“ řekl Jack, „mám se jít podívat do ošetřovny?“

„Běž,“ řekl Blázen a přiložil ruku na obelisk. Dveře do chodby a skladiště se začaly otevírat.

„Konečně doma,“ pomyslel si.

„Haló, tady jsem!“ najednou se ozval doktorův hlas. Kapitán Blázen se rozhlédl a uviděl, jak z mohutných odsouvajících dveří do skladiště vychází doktor Řezník v objetí s Mozečkem.

„Kde jste byli? Jsem se probudil a nikdo nikde, kromě tohoto roztomilého prostáčka.“

„Doktore, vždyť jsem říkal, abys šel do ponorky,“ odpověděl šokovaný Blázen.

„To sem asi nějak přeslechl, ale naštěstí jsem se tu nenudil a skamarádil jsem se tady s tím pánem. Je to nemluvný patron, ale legraci udělat umí. Pěkně jsme si zasportovali, pořád se chtěl honit a hrát na schovávanou. Trpí hyperaktivitou a hodně těžko se unaví. Tak jsme mu podal LSD, aby se zklidnil a my měli čas si popovídat.“

Blázen se na něj díval a nechápal. Doktor pokračoval.

„Já mu rozumím. On jenom nemá mozek a je nešťastný, že mu nikdo nerozumí.“

„Doktore a ty máš mozek v pořádku?“ zeptal se jízlivě Blázen.

„Kapitáne, u mě je všechno v nejlepším pořádku, mozek mi funguje na plný obrátky,“ zasmál se doktor Řezník.

„To rád slyším. Myslím, že se bude chtít Kokot přivítat se svým věrným druhem,“ odpověděl Blázen, vstoupil do útrob základny a šel rovnou do kuchyně.

Frank prohlížel obsah beden a chrochtal blahem. Kapitán přivezl všechno, co potřeboval k opravě vysílačky. Přeložil obsah na antigravitační plošinu a odtlačil ji do kontrolní místnosti, kde měl již vše připravené ke zprovoznění zařízení.

Daleko od podmořské základny na jednom břehu u starého malého mola se objevilo několik postav a vozík. Jedna z postav sundala kapuci, která schovávala bílou tvář. Starý přítel přišel pro zboží. Chvilí se procházel po břehu, vzpomínal na starý časy a nakonec zamířil do vzdálené části zátoky, až došel ke skále. Šáhnul do kapsy, vyndal z kapsy krabičku, kterou mu dal Blázen a zmáčkl tlačítko. Silové pole zmizelo a objevila se malá jeskyně, která ukrývala balíky zabalené do balicí folie. Přišel ještě blíže a všiml si malé krabičky s nápisem „*Pro starého přítele*“.

Otevřel ji, našel v ní dopis a jakýsi vytvarovaný váleček, který připomínal rukojeť velkého nože.

„Co to kurva je?“ pomyslel si a začal číst přiložený dopis.

„*Můj starý příteli, nevím jak ti poděkovat za službu, kterou jsi pro mě udělal. Doufám, že jsme nezpůsobili zbytečný problémy a jako výraz vděku jsem tu nechal kromě perníku i dvě pozornosti. Maskovací zařízení jsi už odhalil a zbývá druhý dáreček. Pokud přemýšlíš, proč jsem ti zde nechal rukojeť nože, vem ho pořádně do ruky a najdi drobný spínač. Snad se ještě uvidíme. Blázen.*“

Bílý muž vzal ještě jednou rukojeť do rukou a skutečně v jednom místě bylo malé tlačítko, přesně v místech, kde měl palec. Stiskl jej a z rukojeti vylétl světelný paprsek.

„Ty vole, co to je?“ pomyslel si starý přítel a několikrát před sebou máchl paprskem. Nic se nestalo, dokud netrefil skálu. Světelný paprsek zasyčel a odsekl kus kamene.